

ET BRUDD I MUREN

6 profetier
forut for
22. juli

JEREMY HOFF

OM DETTE HEFTET

Etter at boken *22. juli-profetien* ble utgitt har det kommet frem at det var flere som hadde sterke åndelige opplevelser i forkant av det som skjedde 22. juli 2011. Som følge av dette kommer det nå en ny utgave av denne boken, der disse historiene tas med som et ekstra kapittel.

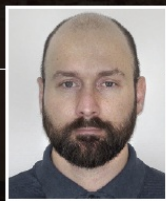
Dette heftet inneholder det nye kapitlet, samt to utvalgte kapitler fra første utgave av *22. juli-profetien*. I tillegg er det inkludert en systematisk respons på de teologiske innvendingene som er blitt reist mot boken. Disse kan oppsummeres i tre grunnleggende spørsmål, som behandles i Tillegg C:

1. Dømmer Gud under *nådens tidsalder*?
2. Hvordan kan Gud ha noe å gjøre med det som åpenbart er satans verk?
3. Handler Gud fortsatt med menneskeheten på et nasjonalt plan?

Alt som er nytt i andre utgave er dermed inkludert her. Må dette heftet fremskynde en mobilisering av de gudfryktige til anger på Norges vegne.

Avis da dette folket som mitt navn er nevnt over, ydmyker seg og ber, søker meg og vender om fra sin onde ferd, så vil jeg høre i himmelen, tilgi folkets synder og lege deres land.

— 2. Krønikebok 7:14

Norsk-amerikaneren Jeremy Hoff (f. 1981) er forfatteren av den mye omtalte boken, *22.juli-profetien*.

Om du setter pris på dette heftet, kan du bidra til dets spredning ved å gi en gave merket «Muren» til Jeremy Hoff, konto nr. 97224771464. Alle bidrag vil gå til dette formålet.

ISBN 978-82-690323-0-7

9 788269 032307 >

Et brudd i muren © Jeremy Hoff 2016

Digitale eller trykte utgaver av dette heftet kan i sin helhet distribueres fritt. Endring av innhold eller delvis kopiering av innhold er ikke tillatt uten samtykke fra opphavsrettsinnehaveren.

Heftet kan bestilles på www.22juliprofetien.com

E-mail: salg@22juliprofetien.com

Om ikke annet er angitt, er skriftstedene hentet fra Bibelselskapets oversettelse 1978/85. © Det Norske Bibelselskap. Alle rettigheter reservert.

Omslagsdesign: Ronald Gabrielsen

Trykk: Scandinavian Book

ISBN: 978-82-690323-0-7

INNHOLD

(2. utgave av 22. juli-profetien)

Kapittel 1: Dagen da alt gikk galt	6
Kapittel 2: En profeti	28
Kapittel 3: Et brudd i muren	37
Kapittel 4: Avtalen	48
Kapittel 5: En budbærer	85
Kapittel 6: Terrorøya	93
Kapittel 7: En åndelig konflikt	111
Kapittel 8: Et siste tegn	126
Kapittel 9: Ytterligere fem profetier	133
Tillegg A	151
Tillegg B	153
Tillegg C	157

Innledning

Den 22. juli 2011 detonerte en høyreving-ekstremist en 950 kilos bilbombe i hjertet av regjeringsskvartalet i Oslo. Selv om ødeleggelsene kunne minne om bombingene i Oklahoma City i 1995, så dødstallene først ut til å være relativt lave. Men Norges mareritt hadde bare så vidt begynt å utfolde seg. Ved slutten av dagen ble det klart at bombingene ikke hadde vært den mest skjebnesvangre hendelsen, men en nøye planlagt avledningsmanøver for et etterfølgende angrep med en mye mer alvorlig utgang. Skytingen som fulgte på Utøya, skulle bli kjent som den massakren som krevde flest menneskeliv i verdenshistorien, utført av en enkeltperson.¹

Mindre enn to timer etter bombingene var Anders Behring Breivik fremme ved sitt hovedmål, der Arbeiderpartiets ungdomsorganisasjon AUF hadde sin årlige sommerleir.² Leirdeltakerne var blitt varslet om bombingene, og de trøstet seg med at Utøya nok var det tryggeste stedet de kunne være.³ Men denne illusjonen var i ferd med å bryte. Anders Behring Breivik hadde nådd øyas fergeleie på fastlandet, tungt utrustet og forkledd som en politimann. Han viste frem falsk politi-legitimasjon og forklarte at han hadde fått i oppdrag å sikre øya etter bombeangrepet. Øyas ferge ble raskt tilkalt for å frakte ham over. Med seg hadde han en kasse med ammunisjon, som han hevdet inneholdt bombesøksutstyr. Kassen var så tung at fergemannskapet måtte hjelpe til med å få den ombord. Ved ankomst til øya kalte han ungdommene til seg, før han åpnet ild. Det gikk godt over en time før drapsmannen endelig ble stoppet av beredskapstroppen «Delta». Da han overga seg, hadde han drept 69 leirdeltakere. Med de 8 bombeofrene endte dermed det totale dødsantallet på 77.⁴

Denne dagen hadde Norge vært vitne til sitt verste angrep siden 2. verdenskrig, og landet var i sjokk. Alle i landet husker hvor de var da de hørte nyheten. Internasjonale medier begynte å referere til 22. juli som «Norway's 9/11». For en som bodde i Oslo da angrepene skjedde, og i

1 «den verste massakren i verdenshistorien, utført av en enkeltperson», VG, 20.08.2011

2 Utøya eies av AUF og ligger i Tyrifjorden nordvest for Oslo.

3 Ifølge Utøya-overlevende Guttorm Skovly, TV2, 23.11.2011

4 Breivik overga seg uten motstand, fordi han ønsket en høyprofilert rettssak, som han hadde tenkt å bruke som en plattform for ekstremistisk propaganda.

USA den 11. september 2001, synes jeg at begge disse hendelsene hadde en svært likeartet psykologisk effekt.

Det var nesten utenkelig at én mann hadde fått forvolde så mye død og fordervelse – og det at landet var så sårbart, var mer enn noen hadde kunnet forestille seg. I kjølvannet av angrepene ble det stilt alvorlige spørsmål ved offentlige myndigheters manglende evne til å forhindre og effektivt håndtere en slik trussel. I likhet med 11. september, ble det opprettet en undersøkelseskommisjon i etterkant av 22. juli. Kommisjonsrapporten, som ble publisert litt over et år senere, fant at bombingene kunne ha vært unngått. Den konkluderte også med at gjerningsmannen kunne ha vært stoppet før han nådde Utøya, og at politiet kunne ha konfrontert ham atskillig tidligere på øya. Mange liv kunne ha vært spart den dagen, hvis ikke det hadde vært for en rekke svært uvanlige tilbakeslag for politiet.

Fra første stund viste media til hvor usannsynlige disse tilbakeslagene var. Mange overskrifter, som for eksempel «Dagen da alt gikk galt»⁵, gjenspeilet dyptgående spørsmål i samfunnet. Hvordan kunne dette ha fått lov til å skje, og hva var grunnen til at alt så ut til å gå galt samtidig? 22. juli-kommisjonen forsøkte å forklare *hvordan*-aspektet som en kombinasjon av politiets ekstreme inkompetanse og mye uflaks. Men kommisjonen ville selvsagt ikke begynne å spekulere i *hvorfor* en slik uvanlig rekke tilbakeslag hadde skjedd. Slike spørsmål bærer med seg metafysiske implikasjoner.

Denne boken er et alvorlig forsøk på å belyse *hvorfor*-aspektet, og å avdekke den underliggende åndelige tilstanden som direkte kan ha bidratt til Norges sårbarhet den 22. juli. For dem som har en grunnleggende tro på at det fins en reell overnaturlig dimensjon som påvirker den materielle verden, burde det ikke være noe problem med en slik tilnærming.

Det første kapitlet skildrer den utrolige historien om dagen da alt gikk galt, og så vidt jeg vet er dette første gang disse hendelsene beskrives ut fra et slikt perspektiv. Etter en grundig gjennomgang av 22. juli-kommisjonens rapport og et stort antall artikler i media, har jeg dokumentert en rekke bemerkelsesverdige tilfeller, der det virker som en unaturlig tåke av forvirring senket seg over politiet. Dette skjedde ikke bare én gang, men igjen og igjen, i den grad at man knapt kan tro det. Jeg har faktisk ikke kunnet finne noe tilsvarende eksempel fra moderne

5 Dagsavisen, 13.08.2012; NRK, 13.08.2012; Aftenposten, 15.03.2012

historie, der en katastrofe i denne størrelsesordenen, er blitt forverret av en slik «spontan inkompetanse» på alle nivåer. Det minner meg dog om flere tilfeller i Bibelen, der Israels fiender ble slått av en overnaturlig form for forvirring.

Akkurat nå er det sikkert flere lesere som tenker at dette høres ut som en konspirasjonsteori, og jeg kan ikke bebreide dem for å være på vakt. Tross alt har det versert et antall klassiske konspirasjonsteorier i kjølvannet av dette usannsynlige scenariet. Denne boken antyder på ingen måte at det var andre enn Breivik som var involvert i angrepene, og etter å ha studert saken inngående, med et åpent sinn, er jeg overbevist om at han må ha handlet alene. Når det er sagt, virker det for meg som om det var for mange ting som gikk galt denne dagen, til at hendelsesforløpet (som beskrives i kapittel 1) bare kan ha vært en ren tilfeldighet. Og når ikke de rent materielle forklaringene evner å gi tilfredsstillende svar, vil de med et åndelig sinnelag naturlig vende blikket mot det overnaturlige.

Bibelen gir oss noen klare kriterier på om en katastrofal hendelse kan sies å ha viktige åndelige implikasjoner, og bare Bibelen har troverdighet til å kunne definere slike kriterier. Det finnes ingen annen «hellig bok» der andelen profetier er så stor, og der både uttalelsen og oppfyllelsen av dem har skjedd med en slik nøyaktighet, over en så lang tidsperiode. Det er blitt skrevet mange bøker om dette fenomenet, noe som plasserer Bibelen i en særklasse. Og det er derfor vi med sikkerhet kan vite at Bibelen er sann. Oppfylte profetier er, på en måte, Guds «signatur».

Det burde derfor ikke komme som noen overraskelse at Bibelens eget hovedkriterium for om en hendelse kan tilskrives åndelig relevans, er om den aktuelle hendelsen også ble forutsagt ved profetisk åpenbaring (se Amos 3:6-7). Og det er nettopp det som er tilfelle med 22. juli. Det er godt dokumentert at flere kristne personer mottok ganske spesifikk åpenbaring i løpet av året forut for angrepene. Også flere «tegn» viste seg som ser ut til å samsvare med denne åpenbaringen. Samlet sett peker dette i retning av en bestemt underliggende årsak.

Fra og med kapittel 2 vil dette «åndelige bevismaterialet» bli lagt frem, og parallelt med det vil vi også utvikle det nødvendige bibelske rammeverket for å kunne tolke det rett. Det er dessuten nødvendig å ha kjennskap til relevante deler av den historiske bakgrunnen. Jeg vil oppfordre leseren til ikke å skumme gjennom de mindre engasjerende

delene for raskt, siden de i vesentlig grad danner grunnlaget for de konklusjonene som trekkes i de senere kapitlene.

Som en bibel-troende kristen er jeg overbevist om at alt som skjer i denne verden – både godt og ondt – er underlagt Guds suverene autoritet. Det er ikke dermed sagt at terror og voldshandlinger er Hans vilje. Han vil snarere spare oss for slike ting, men det er opp til oss å velge å stille oss under Hans velsignelse og beskyttelse. Dette landet har lenge befunnet seg på feil vei, og ifølge Bibelen vil alle de som fortsetter å vandre på *den brede vei*, til slutt møte fryktelige og evigvarende konsekvenser. I mellomtiden kan Gud i sin nåde tillate denne type hendelser for å vekke opp landet vårt slik at vi kan reddes fra denne skjebnen.

Gjennom tusener av år med bibelsk historie kan vi se at Gud handler med spesifikke nasjoner, nesten som om de var enkeltindivider. Dette gjenspeiles i hvor hyppig Bibelen refererer til dem som *henne*, *kvinne*, og *døtre*.⁶ Herren gir nasjonene muligheter til omvendelse, Han trekker sin vernende hånd tilbake, og til slutt dømmer Han dem også direkte – som hele nasjoner (se Jer 18:7-10). For de av oss som har valgt å tre inn i den nye pakt, kan dette konseptet virke fremmed, siden vi er vant til å forholde oss til Gud på en mer personlig måte. Gjennom den nye pakt er vi blitt borgere av et nytt rike, noe som i en viss grad avskjermer oss for Guds behandling av de nasjonene, der vi nå befinner oss som pilgrimer.⁷ Men enhver som ønsker å få del i Guds rike må også inngå en paktsrelasjon med Ham. Den nye pakt forandrer ingenting for de som velger å stå utenfor den, og følgelig vil den store majoriteten av menneskeheten fortsatt være underlagt Guds tidligere handlemåte. Sett med Bibelens øyne vil Gud fortsette å forholde seg til det brede lag av mennesker ut fra nasjonale grupperinger, så lenge nasjoner fins (se Tillegg C).

Gitt at vi aksepterer dette som bibelsk sannhet, vil det da være rimelig å tro at Gud skulle handle annerledes med vår nasjon enn Han gjør med alle andre nasjoner? Jeg kan forstå om dette ikke er noen behagelig tanke, og noen vil kanskje til og med anklage meg for religiøse hatytringer. Men jeg er nødt til å prøve å advare dem som vandrer på en farlig vei, uansett om budskapet er noe de liker eller ikke. Jeg er oppriktig bekymret for at dette

6 Personifisering av nasjoner i bibelsk symbolikk: Jes 1:8; 10:32; 47; 54:4-7; 51:18; 62; 66:8; Jer 2:2; 6:23; Klag 1-2; Esek 16:59-63; Hos 2:1-3; Sak 2:7; 9:9; 2 Joh 1; Åp 12; 17

7 Se 1 Kor 15:24; Fil 3:20; Heb 11:13; 12:28; 1 Pet 1:17; 2:11

landet kan komme til å stå ovenfor flere slike tragedier, dersom vi ikke tar tak i de virkelige underliggende forholdene.

Og Herrens ord kom til meg, og det lød så: Menneskesønn! Tal til ditt folks barn og si til dem: Når jeg lar sverdet komme over et land, og landets folk tar en mann av sin midte og setter ham til vekter for seg, og han ser sverdet komme over landet og støter i basunen og advarer folket, men den som hører basunens lyd, ikke lar seg advare, og sverdet kommer og tar ham bort, da skal hans blod komme over hans eget hode; han hørte basunens lyd, men lot seg ikke advare, hans blod skal komme over ham selv; men hadde han latt seg advare, så hadde han berget sitt liv. Men når vekteren ser sverdet komme og ikke støter i basunen, og folket ikke blir advart, og sverdet kommer og tar bort noen av dem, da blir han tatt bort for sin misgjernings skyld, men hans blod vil jeg kreve av vekterens hånd. Og du menneskesønn! Til vekter har jeg satt deg for Israels hus, og når du hører et ord av min munn, skal du advare dem fra meg.

Esek 33:1-7 BS 1930

Dagen da alt gikk galt

Mange i Norge har reagert med sinne over hvor mange reelle muligheter som faktisk gikk tapt for myndighetene i deres forsøk på å forhindre angrepene fra å skje. Det virker som om flere unngåelige tilbakeslag samvirket i å gi gjerningsmannen usannsynlig mange muligheter. Dette har vært som en ekstra stein til byrden for de pårørende og et av de vanskeligste aspektene for dem å forsone seg med.

Som nevnt i innledningen, la kommisjonsrapporten vinn på å ta seg av de rent materielle forklaringene på denne bisarre kulminasjonen av uheldige omstendigheter. Tilfeldigheter og utbredt inkompetanse hos politiet ble angitt som nøkkelfaktorer som påvirket utfallet. Rapporten ble oppfattet som en knusende dom over politiet og andre relaterte offentlige instanser, men dommen kom i grunnen ikke som noen særlig overraskelse.⁸ På et tidlig stadium var det godt kjent at praktisk talt alle ledd i systemet hadde sviktet, og følgelig hadde nesten alle de øverste lederne for etater med beredskapsansvar allerede fratrådt sine stillinger før rapporten ble lagt frem.⁹

«Nesten alle de øverste lederne i etatene som var sentrale 22. juli, har gått fra stillingene sine. Flere av dem må forberede seg på sterk kritikk når 22. juli-kommisjonens rapport legges fram.»

– ABC Nyheter¹⁰

Blant de mest fremstående som gikk av var justisministeren og hans assisterende departementsråd, politidirektøren i Norge, sjefen for politiets sikkerhetstjeneste (PST) og sikkerhetsdirektøren i regjeringskvartalet, der bomben ble plassert.¹¹ Daværende statsminister, Jens Stoltenberg, var en av få høyere tjenestemenn som ikke gikk av, selv om mange krevde at også han skulle fratre.

⁸ VG: *Politiet slaktes av 22. juli-kommisjonen*, 10.08.2012

⁹ Adressa.no: *Nesten alle 22. juli-lederne har sluttet*, 09.08.2012

¹⁰ ABC Nyheter: *Lederfrafall i statlige etater etter 22. juli*, 09.08.2012

¹¹ Ibid.

«Men i går snudde Jens Stoltenberg opp-ned på selve definisjonen av ansvar: Han insisterte på at å ta ansvar var å sørge for at det nå ble handlet, ikke å gå av ved å ta ansvar for alt det som gikk galt.»

– Aftenposten¹²

Et slikt omfang av politisk forfall, viser i hvor stor grad en unaturlig forvirring førte til at systemet sviktet. Slik det ser ut har ingen andre terrorangrep i manns minne ført til at så mange ledende tjenestemenn har fratrådt sine stillinger, og det er vanskelig å finne lignende hendelser som kommer i nærheten av dette. Dette fremtredende særpreget burde være god nok grunn til alvorlig å overveie hvorvidt noe mer enn spontan inkompetanse kan ha gjort seg gjeldende her.

Dette kapittelet vil skildre den utrolige historien om hvor mye som faktisk gikk galt for politiet den dagen angrepene skjedde. Fokus vil være på en rekke nøkkelhendelser der en rent materiell tilnærming ikke synes å gi tilfredsstillende forklaringer. Med mindre noe annet er oppgitt, er opplysningene i dette kapitlet hentet fra 22. juli-kommisjonens rapport (NOU 2012:14). Aktuelle sidehenvisninger vil følge viktige punkter. (Hele rapporten kan lastes ned gratis fra nettet.)

Men la oss først begynne med å se på to vesentlige tilfeller, der et uvanlig hendelsesforløp medførte at flere muligheter gikk tapt når det gjaldt å forhindre Breiviks planer, i året forut for angrepene.

Plasseringen av bomben kunne ha vært forhindret

Det er nærmest utenkelig at gjerningsmannen helt uhindret kunne få adgang til å parkere bombebilen sin like utenfor hovedinngangen til landets viktigste regjeringsbygning. 22. juli-kommisjonens rapport fant at «angrepet på regjeringskvartalet 22/7 kunne ha vært forhindret gjennom effektiv iverksettelse av allerede vedtatte sikringstiltak», nemlig å sperre av gaten som fører like inn til hjertet av regjeringskvartalet (s. 449). Dersom dette tiltaket var blitt iverksatt tidligere, kunne kanskje bombingene – og dermed også massakren – ha vært helt forhindret.

¹² Aftenposten: *Den avkleddede makten*, 14.08.2012

Selv om regjeringens beslutning om å sperre av gaten ble gjort så tidlig som i 2004, var arbeidet fortsatt ikke ferdigstilt 7 år senere. Det var heller ikke satt opp noen midlertidige sperringer (s. 438). Saken ble ganske enkelt ikke prioritert slik den burde, og dette til tross for at Stoltenberg gang på gang var blitt gitt advarsler om å sperre av gaten i årene forut for angrepene.¹³

Som del av en sikkerhetsanalyse i 2004 gjennomførte Forsvaret simuleringer av flere større bil-bombeangrep i regjeringskvartalet. Dette resulterte i en anbefaling fra Politidirektoratet om å stenge innkjørselen til kvartalet, og noen måneder senere ble initiativet gitt grønt lys av regjeringens sikkerhetsutvalg.¹⁴ Selv om realiseringen av prosjektet fra begynnelsen av var gitt «høy prioritet», var det liten fremgang å spore tre år senere. (s. 424-425, 436)

I 2007 forsøkte Stoltenbergs ansvarlige statsråd å overtale ham til å gi dette prosjektet mer oppmerksomhet, ved å vise til den høye risikoen som var dokumentert i forbindelse med simuleringen i 2004. Hun uttrykte bekymring over at prosjektet hadde kjørt seg fast i byråkratiet og anbefalte sterkt å gi saken høyere prioritet, ved å løfte den opp i regjeringens underutvalg. Men ifølge statsministeren var dette «ikke nødvendig».¹⁵ (s. 435, 440, 442)

Likevel, i løpet av det følgende året var også statsministerens kontor (SMK) blitt utålmodig over mangelen på fremgang. De sammenkalte til et møte, der de forsøkte å overføre oppfølgingen av prosjektet til justisdepartementet (JD). Men denne overføringen kan ikke ha blitt godt nok kommunisert, for ingen av de tilstedeværende fra JD husker dette møtet. Nesten et år senere tok SMK kontakt med JD for å få rede på hvor arbeidet sto. JD tok i sin tur initiativ til utarbeidelsen av en omfattende statusrapport, som det tok ytterligere et år å ferdigstille. Tidlig i mai 2010 var JD endelig klar til å sende rapporten videre til de som sto ansvarlige for gjennomføringen av prosjektet. (s. 432)

Sammen med statusrapporten fulgte det en bekymringsmelding fra politidirektøren, som konstaterte at det var foruroligende at flere vesentlige sikkerhetstiltak fortsatt ikke var iverksatt – deriblant stenging av innkjørselen til regjeringskvartalet. Hensikten med denne merknaden

13 Aftenposten: *Stoltenberg ble advart gang på gang*, 14.08.2012

14 Dagbladet, 19.10.2012

15 Aftenposten, 14.08.2012

var å gi de ansvarlige for gjennomføringen en forståelse av at det hastet. Men «ved en feil» nådde den viktige meldingen aldri de som kunne påvirke fremdriften i arbeidet. I stedet ble hele rapporten, med den vedlagte bekymringsmeldingen, sendt rett til arkivet! Slike uhell kan da ikke skje særlig ofte? (s. 432-433)

Følgelig forelå ikke den nødvendige igangsettelsestillatelsen før i slutten av oktober 2010. Kommisjonen tilkjennegir at det kunne ha vært bedt om midlertidig tillatelse, det vil si under særlige omstendigheter, og dermed kunne arbeidet umiddelbart vært satt i gang (s. 437). Den inntrengende bekymringsmeldingen fra politiet hadde sikkert kunnet kvalifisere som en slik spesiell omstendighet, hvis den ikke, på mystisk vis, hadde forsvunnet inn i JDs arkiver. Lederen for 22. juli-kommisjonen konstaterer følgende: «Igangsettelsestillatelser ble gitt ni måneder før det smalt. Derfor var det mulig å plassere en bombebil der».¹⁶

Til tross for dette uhellet, var det likevel planlagt å få gaten avstengt før sommeren 2011. Det vil si, inntil arbeidet ble avbrutt av nok et uvanlig tilbakeslag. Gravemannskapet ble nødt til å stanse arbeidet, fordi de under gaten støtte på kommunikasjonskabler som ikke var tegnet inn på kartene deres (s. 432).¹⁷ På et eller annet tidspunkt burde dette ha vært meddelt gravemannskapet, men det var ikke blitt gjort. Dette tilbakeslaget, sammen med den «tapte» bekymringsmeldingen fra politiet, førte til at fristen for å ferdigstille arbeidet ble utsatt til etter sommeren, da det ville være for sent.

Breiviks aktiviteter kunne ha vært oppdaget

Rapporten viste også at Breiviks aktiviteter kunne ha vært oppdaget allerede mens han var i forberedelsesfasen. Det viser seg at han var blitt oppført på en liste over sikkerhetsrelaterte observasjoner hos Tolldirektoratet, for innkjøp av kjemikalier fra en mistenkelig forhandler i Polen. Uavhengig av dette hadde Posten lagt merke til en uvanlig økning av antall lavverdisendinger (under 200 kroner) fra dette landet, med kjemikalier som kunne benyttes til å lage eksplosiver. Enkeltkjøpenes lave

¹⁶ NRK: – *Bombeangrepet kunne vært unngått om gata var stengt*, 13.08.2012

¹⁷ VG, 22.09.2012

verdi kunne tyde på at en kjøper prøvde å unngå å etterlate seg «papirspor» i et forsøk på gradvis å tilegne seg en betydelig mengde kjemikalier. Posten varslet Tolldirektoratet, som i sin tur gjorde Politiets sikkerhetstjeneste (PST) oppmerksom på begge disse foreteelsene i begynnelsen av desember 2010. (s. 351, 375)

Men denne saken ble ikke gitt umiddelbar prioritet, fordi det var uklart hvilken avdeling i PST som skulle behandle den. I slutten av april 2011, da det omsider var gitt grønt lys for en foreløpig utredning av saken, ble oppstarten forsinket av nok et uforutsigbart tilbakeslag. Den aktuelle saksbehandleren var i ferd med å innlede en 10 uker lang ferie, og han besluttet derfor å vente med å åpne saken til etter sommeren. Kommisjonsrapporten spekulerer i hvorvidt Breiviks andre aktiviteter, for eksempel mønsteret i våpenkjøpene hans og hans politiske uttalelser på Internett, kunne ha ført til en intensivering av saksbehandlingen. Selv om rapporten ikke fastslår at PST burde eller kunne ha avdekket virksomheten hans, er omtalen av disse detaljene likevel en indikasjon på at det kunne ha vært en håndgripelig mulighet. (s. 378, 380-381)

Tilfeldigvis hadde også Breivik opprinnelig bestemt seg for å vente til etter sommeren med å gjennomføre bombingene, på et tidspunkt når regjeringsskvartalet ville hatt full bemanning. Men ifølge ham selv følte han seg presset til å gå til handling tidligere, fordi han manglet penger. Kommisjonsrapporten fastslår at «Pengemangel, og beslutningen om at han skulle gjennomføre terroren om sommeren, skal dermed også være en direkte foranledning til at han bestemte seg for AUF-leiren på Utøya som terrormål» (s. 358). Et oppfølgingsangrep ville være den eneste måten han kunne oppnå det høye dødstallet han var ute etter.

Ironisk nok ser det ut til at pengemangel ble en nøkkelfaktor for hans «suksess». Dersom han hadde ventet til etter sommeren, ville gaten inn til regjeringsskvartalet sannsynligvis ha vært avstengt. Og på det tidspunktet kunne også en granskning av hans mistenkelige kjemikalieinnkjøp ha vært i gang. Men det faktum at saksbehandlingen ble utsatt, som følge av en usedvanlig lang ferie, må ha redusert risikoen betraktelig for at han skulle bli avslørt, og det i sin mest aktive forberedelsesfase.

Terrorplanverket ble ikke iverksatt

Rapportens kritikk dreide seg hovedsakelig om den kjensgjerning at gjerningsmannen ikke var blitt stoppet umiddelbart etter bombingene. Politiet har et eget planverk som omgående skal iverksettes ved «terror og sabotasje» for å redusere reaksjonstiden i en kaotisk situasjon. Ifølge dette planverket skulle veisperringer umiddelbart ha vært satt opp for å forhindre eventuelle gjerningsmenn fra å unnsnippe. Men dette skjedde ikke den 22. juli. (s. 453)

Ansvar for å iverksette terrorplanverket ligger hos politidirektøren i Oslo (som også er Norges politidirektør). Men tidspunktet for angrepene sammenfalt tilfeldigvis med innsettelsen av en ny politidirektør, Øystein Mæland, som på det tidspunktet bare hadde vært på jobb i to uker. Mæland hadde vært Stoltenbergs forlover, og det kan virke som om denne stillingen var noe han fikk som en vennskapsgest. Han hadde overhodet ingen politibakgrunn, og dette skulle vise seg å ha avgjørende betydning den 22. juli. Han kjente ikke engang til at det fantes noe terrorplanverk! På grunn av dette ubeileilge vaktskiftet oppsto det alvorlig forvirring rundt en av politiets mest grunnleggende protokoller. Det ble ikke trykket på *den aller største knappen*, og dermed sviktet førstelinjeforsvaret. (s. 90, 154-156)

Rapporten fastslår at siden planverket aldri ble iverksatt i Oslo, ble det heller ikke aktivert i de nærliggende politidistriktene rundt Oslo. Det burde ha utløst en dominoeffekt, slik at politidistrikter over hele landet kunne blitt mobilisert. Da dette ikke skjedde, førte det til følgende resultat: «Nordre Buskerud [der Utøya-massakren fant sted] og andre distrikter fikk ikke beskjed om å iverksette sperretiltak eller kalle inn ekstra personell» (s. 156). Veien til Utøya ble dermed liggende helt åpen.

Breiviks fluktbil skulle ha vært identifisert

Kort tid før bomben eksploderte, hadde en av sikkerhetsvaktene observert at en stor hvit varebil ble parkert utenfor regjeringshøyblokka. På et av overvåkingskameraene ser han hvordan føreren, i en vekterlignende uniform, rolig forlater bilen og går nedover gaten. Sikkerhetsvakten hadde hatt et pågående problem med ulike sikkerhetskjøretøyer som pleide å

feilparkere der, så hendelsen i seg selv var ikke så uvanlig. Da føreren var ute av syne, tok sikkerhetsvakten en telefon for å finne ut hvilket vaktelskap som eide bilen, slik at den kunne fjernes. Klokken 15.25 ble telefonsamtalen avbrutt av eksplosjonen.¹⁸

Overvåkingskameraene hadde fanget opp flere særdeles gode bilder av den mistenkte, noe som burde ha gitt politiet en ganske god fysisk beskrivelse av ham. Et av kameraene viser Breivik på vei ut av området med en pistol i hånden, tilsynelatende iført skuddsikkert utstyr. Et vitne som hadde sett denne mistenkelige «politimannen» kjøre avgårde i en privatbil, noterte seg bilens registreringsnummer. Etter at bomben eksploderte, bestemte vitnet seg for å rapportere det han hadde sett til politiet. Bare 10 minutter etter eksplosjonen, hadde politiet derfor en utmerket beskrivelse av den mistenkte, og dessuten registreringsnummeret på flukt bilen.¹⁹ (s. 21, 86)

Men de handlet ikke umiddelbart på dette tipset, og denne vitale informasjonen ble ikke meldt til politiets patruljer før hele 44 minutter etter bombingene (s. 99, 102). De varslet heller ikke allmennheten gjennom å orientere media. Det som videre følger, må kunne sies å være en av de merkeligste tingene som skjedde denne dagen. Kommisjonsrapporten viser at en politibil faktisk lå rett bak Breiviks flukt bil under en strekning på 6 km, fra og med 32 minutter etter bombingene (s. 334).²⁰ Dersom en etterlysning var blitt sendt til denne patruljen i løpet av 36 minutter etter bombingene, hadde den mistenkte trolig blitt identifisert og konfrontert med det samme. Men i stedet ble dette utrolig verdifulle tipset bare liggende på politiets operasjonssentral i mer enn 20 minutter uten noen som helst oppfølging (s. 21).

«Verst er det å vite at politiet hadde signalement, konkret informasjon om terroristen og bilens registreringsnummer, uten å handle på dette. Det er gjort så banale feil at alt bare blir enda mer tragisk.»

– Bergens Tidende²¹

18 NRK: *Her parkerer terroristen bombebilen*, 26.11.2012

19 ABC Nyheter, 19.10.2011

20 ABC Nyheter: *Politiet på hjul med Breivik – men visste det ikke*, 13.08.2012

21 Bergens Tidende: *Det er verre enn forventet*, 13.08.2012

Riksalarmen sviktet

22. juli-kommisjonen fant også at Kripos ikke hadde utløst riksalarmen i tide. Fra første stund hadde også mediene vært ganske kritiske til dette, og mente det var uakseptabelt at riksalarmen først ble iverksatt hele 77 minutter etter bombingene.²² I tillegg kom det frem at «Det ble ikke satt opp veisperringer på Sollihøgda [området som gjerningsmannen måtte kjøre gjennom på vei til Utøya] før etter at riksalarmen ble sendt ut.»²³ Men innen 1 time etter eksplosjonen hadde Breivik allerede rukket å passere Sollihøgda og var bare minutter unna Utøyas fergeleie på fastlandet (s. 25). (Det eksakte tidspunktet for når veisperringer til slutt ble satt opp i dette området, synes å være ukjent.)

Kommisjonsrapporten viser at politiet i Oslo, innen 40 minutter etter bombingene, bad Kripos om å sende ut riksalarm, sammen med beskrivelsen av bilen til den mistenkte. Men denne forespørselen ble ikke prioritert slik den skulle (s. 21). For andre gang skulle veisperringer straks ha blitt satt opp i den aktuelle landsdelen, noe som burde ha sikret stenging av hovedveiene, til tross for at Oslo-politiet ikke hadde initiert sitt eget terrorplanverk. Og dermed ble veien til Utøya stående åpen helt til gjerningsmannen hadde nådd fram.

«Komiteen viser til at det ble sendt ut riksalarm først 77 minutter etter at regjeringsskvartalet var utsatt for bombeangrep.»

– Stortingets [særskilte] 22. juli-komite²⁴

Politihelikopteret var ikke tilgjengelig

Det eneste politihelikopteret i regionen ble ikke mobilisert før etter at Breivik var arrestert. En av årsakene til denne forsinkelsen var at samtlige politipiloter var på ferie den dagen. Til tross for dette både kunne og burde helikoptertjenesten omgående ha blitt mobilisert. 35 minutter etter bombingene tok en av pilotene, som fremdeles var hjemme i Oslo, kontakt med sin overordnede på SMS og meddelte at han kunne fly. 12 minutter

22 VG: *Brukte 77 minutter på å slå riksalarm*, 28.09.2011

23 Aftenposten, 15.03.2012; Arbeids Rett, 13.08.2012

24 Innstilling 207 S (2011–2012), 1.9 Riksalarm, 01.03.2012

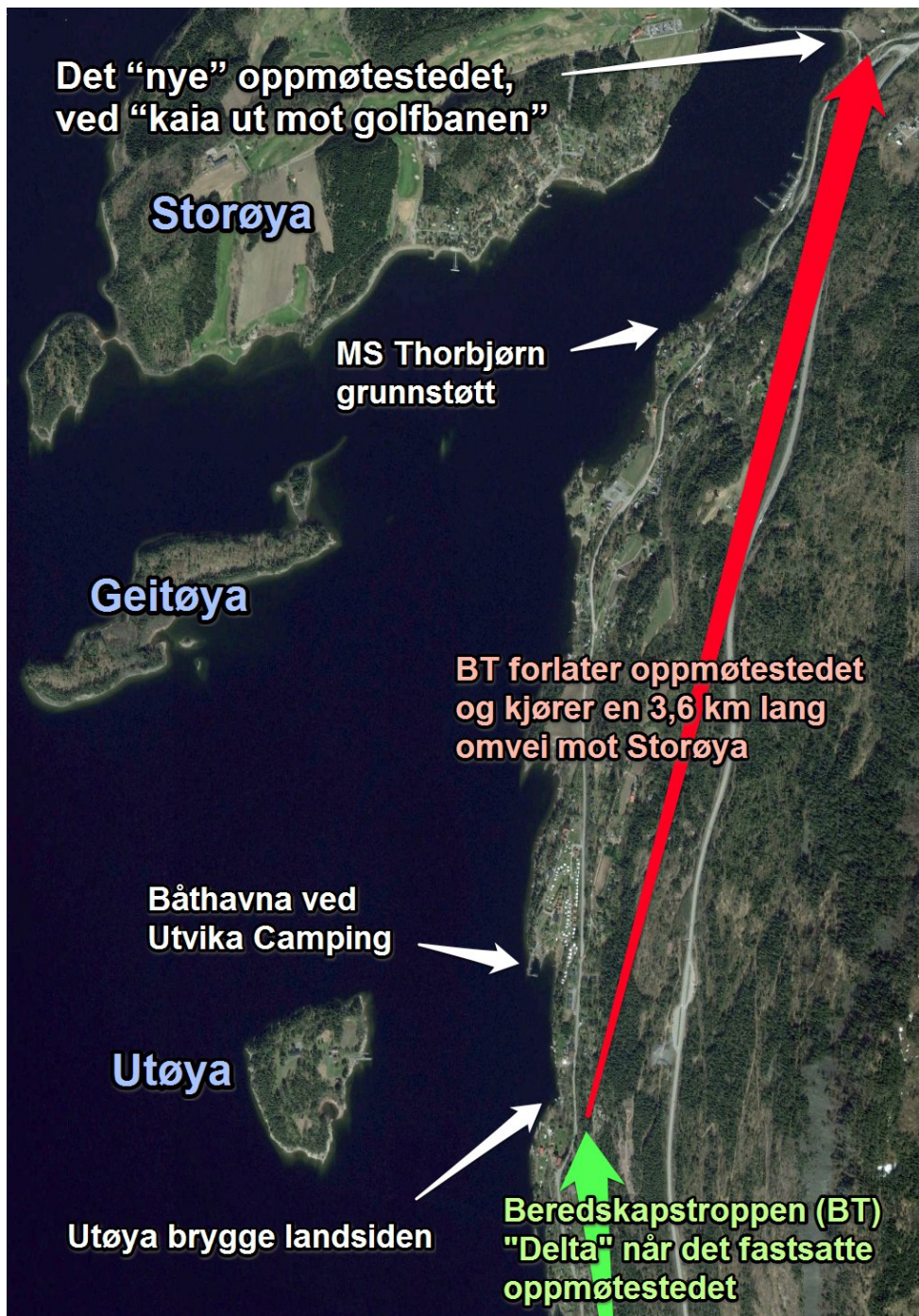
senere ble tilbudet avslått, med henvisning til at det ikke forelå noen ordre om at helikopteret skulle mobiliseres. (s. 294-295)

I løpet av den følgende timen kom det to forespørsler om å mobilisere helikopteret, som begge falt for døve ører. Beredskapstroppen *Delta* (BT) var blitt kalt inn for å sikre regjeringskvartalet, og de ba om luftstøtte i forbindelse med denne oppgaven. I begge tilfeller fikk BT vite at helikopteret ikke var tilgjengelig. En av disse forespørslene ble tatt imot av en operatør som senere forklarte at han ikke hadde brakt forespørselen videre, fordi han regnet med at helikopteret allerede var mobilisert. (s. 295)

Omkring 5 minutter etter den andre forespørselen (og nå to timer etter bombingene) begynte de første nødmeldingene fra Utøya å komme inn. BT ble derfor umiddelbart omdirigert for å kunne håndtere situasjonen. De måtte nå kjøre den lange veien ut til Utøya og ta seg over til øya med båt, uten luftstøtte. Selv om dette 4-manns helikopteret ikke ville hatt kapasitet til å frakte hele BT, viser rapporten at det kunne ha vært brukt som ildstøtteplattform – et scenario som BT dessuten hadde trent på (s. 290, 296).

Men først og fremst ville helikopteret raskt ha kunnet gi politiet en oversikt over situasjonen og større mulighet til å koordinere en effektiv respons (s. 85, 289, 294). (Helikopteret er utstyrt med et varmesøkende system, som ville ha hjulpet dem å identifisere skytteren på grunn av varmen fra våpnene hans (s. 295).) Slik situasjonen var, hadde politiet ingen anelse om hvor mange skyttere som var involvert, og denne usikkerheten påvirket i stor grad beslutningene deres. Hadde de visst at det bare dreide seg om én bevæpnet mann, ville kanskje det lokale politiet ha valgt straks å ta seg over til øya – i tråd med «skyting pågår» instruksene (s. 132-133) – i stedet for å vente på BT som var på vei fra Oslo. Dersom helikopteret var blitt mobilisert i løpet av de første to timene etter bombingene, kunne det ha nådd Utøya på under 10 minutter. I så fall ville det ha vært over stedet 15-20 minutter før den første lokale politipatruljen, og dermed ha kunnet vurdere situasjonen selv før denne patruljen var nådd frem. Helikopteret kunne også ha hjulpet dem med å finne båter og så veiledet dem over til øya. Det ville helt klart ha vært en uunnværlig politiressurs.

Hvis helikopteret noen gang skulle ha vært mobilisert, måtte det ha vært nå. Av politiets eget planverk framgår det faktisk tydelig at helikopteret skal mobiliseres ved bombeeksplosjoner (s. 289). Og likevel var det ingen av de involverte ledende tjenestemennene som engang tenkte

på dette før nesten 4 timer etter bombingene, eller 35 minutter etter at Breivik var blitt pågrepet. Helikopteret ble bare beordret i luften da sjefen for spesialseksjonen i Oslo politidistrikt oppdaget at det ennå ikke var blitt mobilisert (s. 289, 295). Virker det ikke som om en slik grad av forvirring ligger litt utenfor det man kan kalle det normale?

M/S Thorbjørn var forsvunnet

Den første lokale politipatruljen ankom Utøya brygge landsiden – det fastsatte oppmøtestedet – kl. 17.52. Denne 2-mannspatruljen hadde fått instruks om å bli værende på stedet til politibåten kom, og imens skulle de «holde observasjon mot øya». (Avstanden fra fergeleiet over til øya er omtrent 625 meter, og det var god sikt den dagen.) (s. 115, 125, 130)

Den første kontakten mellom BT og det lokale politiet skjedde kl. 17.57, da BT ankom sambandsområdet. De ville være fremme ved oppmøtestedet i løpet av minutter, og derfor ga lokalpolitiets aksjonsleder en ny ordre til den lokale patruljen om å skaffe båter til BT. Denne ordren ble gjentatt 3 ganger, og patruljen kvitterte at den var mottatt. (s. 125, 131)

Men ifølge kommisjonsrapporten «...var det ingen båttaktivitet i farvannet utenfor der patruljen sto da. Ute på selve kaianlegget hadde patruljen fri sikt mot båt havna ved Utvika Camping, som ligger om lag 460 meter unna i luftlinje og om lag 1,3 km langs veien. Der lå det flere båter som var synlige fra patruljens posisjon. Det var fra dette kaianlegget mange av de frivillige hjelperne kort tid senere gikk ut i båt. Patruljen utviste ingen aktivitet for å skaffe seg tilgang til disse båtene. Den rapporterte heller ikke til operasjonssentralen eller aksjonsleder om hvordan båtsituasjonen var.» (s. 130) Ifølge media lå det opp til 20 fritidsbåter i småbåthavna ved Utvika Camping 22. juli.²⁵

Men selvfølgelig ville det ha vært mest logisk å gjøre bruk av øyas egen ferge, MS Thorbjørn. Tross alt var det denne båten Breivik hadde brukt ved ankomst til øya kl. 17.17, dvs 40 minutter tidligere (s. 26). Denne «fergen» var et pensjonert militærfartøy, nærmere bestemt et landgangsfartøy av typen L-50, opprinnelig konstruert for rask landsetting av personell under ild. Med sitt tykke stålskrog, ville den ha vært det naturlige valget i denne situasjonen. Men båten var ikke å se noen steder.

²⁵ NRK, 11.08.2011

Bare noen få minutter etter at skytingen startet, hadde en håndfull mennesker rømt fra øya med dette fartøyet. Siden hadde de som var ombord, to ganger vært i kontakt med det lokale politiet per telefon, men ingenting ble nevnt om hvilken båt de befant seg i. Politiet forsøkte heller ikke å klarlegge dette, trolig fordi ordren om å skaffe båter ennå ikke var blitt gitt. Men bare *ett* minutt etter at denne ordren var blitt formidlet, kl. 17.58, kom det et tredje nødanrop fra MS Thorbjørn. Denne gangen var hensikten å stille fartøyet til politiets disposisjon. En slik båt var åpenbart en potensiell politiressurs. (s. 29, 134)

Tilbudet kunne ikke ha kommet på et bedre tidspunkt. Ifølge innringeren befant ferga seg på det tidspunktet cirka én kilometer nord for oppmøtestedet. Derfra kunne den raskt ha blitt dirigert tilbake til fergekaia for å møte BT, som snart ville ankomme stedet. Men på grunn av en teknisk svikt ble det tredje og siste anropet viderekoblet til feil politidistrikt. Og det er så langt dette tilbudet noensinne kom. Kort tid etter gikk ferga på grunn, og det tok 20-30 minutter å få den løs igjen. Men da hadde BT allerede kommet seg over til Utøya. (s. 30, 134-135)

Kommisjonsrapporten konkluderte med at dersom MS Thorbjørn var blitt sikret som en ressurs i en tidlig fase, hadde det vært mulig for den

Foto: Terje Bendiksby / Scanpix

Utøya-fergen M/S Thorbjørn

første lokale politipatruljen som ankom stedet (med helautomatiske våpen og skuddsikkert verneutstyr), å nå frem til øya ca. kl. 18.00 (s. 28, 134). Senere fortalte en i patruljen kommisjonen at hvis det hadde vært en tilgjengelig båt der da de kom, regnet han med at de straks ville ha blitt beordret å ta seg over til øya (s. 131). I så fall kunne trolig 27 liv ha vært spart.²⁶ Men den triste virkeligheten er at politiet først satte sin fot på øya kl. 18.27, nesten en halv time senere enn nødvendig.

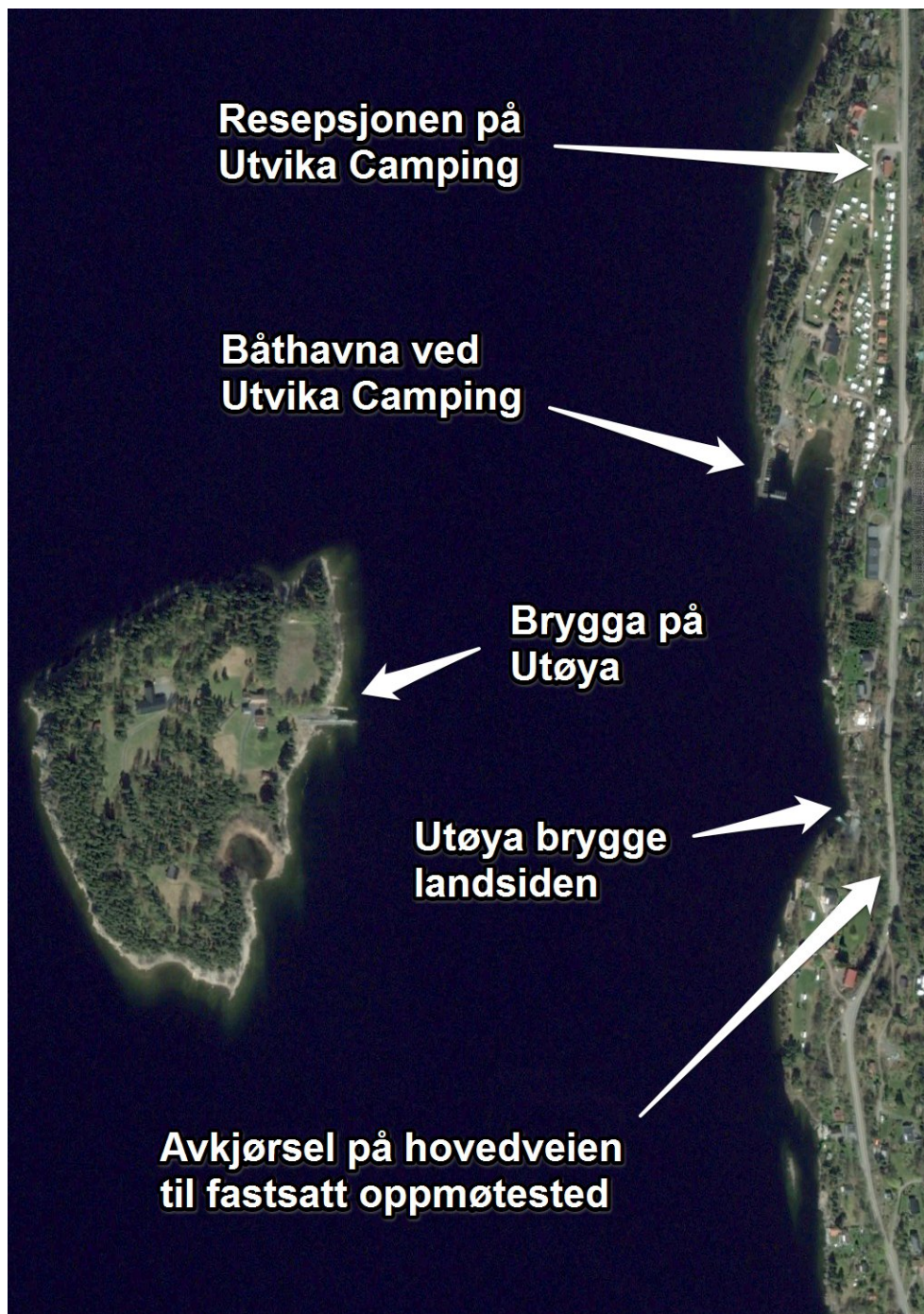
Det «nye» oppmøtestedet

Forvirring rundt hva som var gjeldende oppmøtested var den primære årsaken til de videre forsinkelsene. Rapporten finner det mest sannsynlig at Utøya brygge landsiden allerede var angitt som oppmøtested kl. 17.38, da den første lokale politipatruljen rykket ut fra stasjonen (s. 114-115). Dette stedet ble nevnt flere ganger på sambandet, og det skulle derfor ikke ha rådet noen som helst forvirring rundt en så avgjørende detalj i oppdraget (s. 127).

Problemet oppsto kl. 17.57, ved den tid da første kontakt ble opprettet mellom det lokale politiet og den ankommende Beredskapstroppen. Etter å ha fått avklart at de kom med bil i stedet for med helikopter, slik det lokale politiet hadde forestilt seg, var det viktig for BT å få avklart hvor de skulle plukkes opp av politibåten. Operatøren på operasjonssentralen spurte om BT var på vei «ned til kaia». En av troppens medlemmer spurte i retur om det ble «kaia ut mot golfbanen». Det var den eneste kaia i området som han kjente til, og han ønsket å få antagelsen sin bekreftet. Operatøren oppfattet imidlertid spørsmålet som en beslutning, og tolket det som at oppmøtestedet var blitt endret. Uten å være klar over det bekreftet operatøren den feilaktige antagelsen tilbake til BT, og fra da av eksisterte det i praksis to oppmøtesteder. Det «nye» oppmøtestedet lå omtrent 3,6 kilometer nord for det opprinnelige, hvilket innebar en fem ganger så lang sjøvei mellom BT og målet deres. (s. 127)

Samtidig, dvs kl. 17.57, fikk den lokale patruljen, som allerede var på plass ved det opprinnelige oppmøtestedet, en annen ordre i tillegg til å skaffe båter. De ble bedt om å ta imot en robåt full av flyktende leirdeltakere som var på vei mot en kai ca. 180 meter sør for deres

26 Bergens Tidende, 13.08.2012

posisjon. Så patruljen delte seg i to, der et medlem gikk for å ta imot leirdeltakerne, mens det andre ble igjen for å møte BT. (s. 131-132)

Få minutter senere gikk han som ble igjen, opp til hovedveien for å møte BTs kortesje, som besto av 7 utrykningsbiler. (Avstanden fra fergeleiet til hovedveien er cirka 80 meter.) Dit nådde han kl. 18.05, tidsnok til å få stanset bil nr. 3 – 6 som ankom 2 minutter senere, kl. 18.07. De to første bilene hadde allerede passert, og den siste hadde havnet et stykke bak de andre (s. 132).

Med det samme de ankom, spurte ett av BTs medlemmer denne politimannen om det fantes noen båter der. Han svarte at det var ingen båter tilgjengelig (s. 117), og basert på bildebevis bekrefter kommisjonsrapporten at det ikke var noen båter som opererte i farvannet nedenfor mellom 17.52 (da den lokale politipatruljen først ankom) og 18.03. Men omtrent kl. 18.04, mens politimannen fortsatt var på vei opp til hovedveien, ankom det en båt i området nedenfor, og kl. 18.07, mens han sto og snakket med BT, fantes det minst tre båter som kunne ha blitt vinket inn til kai. (s. 128-130, 132)

«Etter det kommisjonen kan se, var det i tidsrommet 17.52 til cirka 18.04 ikke båtressurser i området rundt Utøya brygge landsiden som P-30 B kunne tilkalt der og da. Men fra dette tidspunktet og utover kom flere sivile båter ut i farvannet mellom landsiden og Utøya. Båtene opererte synlig fra brygga, men da var P-30 B oppe på veien.»

– Rapport fra 22. juli-kommisjonen, s. 132

Utøya brygge landsiden må ha virket som det logiske stedet å krysse over. Og hadde BT bare kjent til at det opererte båter i farvannet nedenfor, ville de helt klart ha rekvirert dem og straks begitt seg over til øya, i stedet for å kjøre videre til et annet oppmøtested (s. 117, 126).

Enda bil nummer 3 var blitt feilinformert om oppmøtestedet kl. 17.57, nølte de til kl. 18.05 med å videreformidle denne feilinformasjonen til resten av konvoien, på grunn av usikkerhet (s. 128). Hadde de vært sikre på at de allerede befant seg ved det fastsatte oppmøtestedet, ville de nok helt sikkert bare ha ventet der til politibåten kom. Sammen ville de da ha gått ned igjen til fergekaia, og raskt oppdaget de båtene som nå opererte i det omkringliggende farvannet. Her burde de også ha fått øye på de mange

egnede motorbåtene som lå fortøyd i havna ved Utvika camping. Men etter å ha snakket med politimannen på hovedveien og fått det inntrykket at det ikke var noen tilgjengelige båter der, bestemte de seg i stedet for å fortsette til det «nye» oppmøtestedet.

Den første bilen i konvoien, som hadde passert det rette oppmøtestedet før den lokale politimannen nådde hovedveien, tok ved en feiltakelse av ved Utvika Camping kl. 18.04, men kjørte ikke langt nok ned til å få øye på båthavna (s. 117, 135). På det tidspunktet stoppet de en av de ansatte ved campingplassen og spurte etter veien til Utøya fergeleie. Senere fortalte denne personen NRK at de «ansatte ved Utvika Camping ville ha hjulpet til med å få ut båtene», som allerede lå der.²⁷ Men det virker som om samtalen deres kan ha blitt avbrutt kl. 18.05, idet den tredje bilen i konvoien formidlet det «nye» oppmøtestedet til resten av gruppa.²⁸ Den første bilen dro straks fra campingplassen og var tilbake på hovedveien kl. 18.06 (s. 117).

Den ansatte må ha innsett at hun trolig burde ha fortalt dem om båtene. Kanskje løp hun og fortalte sjefen sin om denne samtalen, for kl. 18.06 ble den lokale politistasjonen oppringt av noen ved resepsjonsbygget på campingplassen som ga følgende beskjed: «... jeg har båt å disponere om dere trenger det». Men selv om tilbudet ble tydelig forstått, tenkte ikke operatøren at det var nødvendig å videresende denne informasjonen til BT eller de lokale politipatruljene. (s. 135-136)

Også dette andre båttilbudet kom på et meget beleilig tidspunkt. Akkurat da var den større delen av konvoien i ferd med å nå fergekaia og ville bare velge å fortsette til det «nye» oppmøtestedet når det ble klart at det ikke fantes noen båtmuligheter i dette området. Hadde dette tilbudet om båt blitt formidlet i løpet av de neste to minuttene, før konvoien hadde passert resepsjonen på campingplassen (som ligger rett ved hovedveien, med et stort skilt der det står «Utvika Camping»), kunne de ha vært på vei til øya i løpet av minutter. Fra Utvika havn tar det ikke mer enn 2-3 minutter å krysse over til øya. (Det vet jeg, fordi jeg leide båt fra det stedet ved et besøk på Utøya.)

Det virker altså som om politiet gikk glipp av disse båtmulighetene, på grunn av en rekke usannsynlige sammenfall. Hvis vi for et øyeblikk antar

27 NRK: – *Politiet stoppet meg og spurte hvor Utøya er*, 11.08.2011

28 NRK: *Politiet snudde i Utvika*, 10.08.2011

at oppmøtestedet *ikke* hadde blitt feilaktig endret, ville mannskapet i BTs første bil sannsynligvis ha pratet lenge nok med den ansatte ved campingplassen til å få vite om båtene i marinaen. Og selv om hun ikke skulle ha fortalt dem om båtene, burde bil nr. 3 – 6 likevel ha oppdaget dem da de gikk ned til fergeterminalen. Mannskapet i den første bilen – som på det tidspunktet kanskje fortsatt befant seg på campingplassen – kunne da ha kommet seg ut i disse båtene og plukket opp kollegaene sine bare noen hundre meter unna. Men selv *med* forvirringen rundt oppmøtestedet burde båttilbudet fra Utvika Camping fortsatt ha reddet dagen. Imidlertid glapp også dette betimelige båttilbudet ut av hendene på dem. Dersom tilbudet *hadde* blitt videreformidlet, ville mannskapet i den første bilen, som visste nøyaktig hvor Utvika Camping lå, straks ha kunnet lede resten av konvoien dit. Dette kunne ha rådet bot på all forvirringen rundt oppmøtestedet, og i tillegg ha forskånet BT for det neste alvorlige tilbakeslaget som de var i ferd med å møte. NRK anslår at de kunne ha spart omtrent 15 minutter ved å velge Utvika som utgangspunkt.²⁹

Politibåten havarerte

BTs hovedgruppe forlot det opprinnelige oppmøtestedet og fortsatte ca. 3,6 kilometer nordover til det «nye» oppmøtestedet, ved broen til Storøya. De ankom rett før kl. 18.11, akkurat tidsnok til å få øye på politibåten, som mindre enn ett minutt senere ville passere dette punktet på sin vei sørover (s. 119, 137). Båtføreren ble overrasket da han så blålysene fra BTs biler allerede ved Storøya, i stedet for ved det fastsatte oppmøtestedet (s. 29). Men siden de allerede befant seg der på stedet og var ivrige etter å komme i gang, ble det besluttet å ta dem ombord med det samme.

Men å sette ut fra Storøya ville innebære å kjøre 3600 meter over vann med en fullastet båt, i stedet for 625 meter dersom utgangspunktet hadde vært det opprinnelige oppmøtestedet (s. 126). Når jeg sier at båten var fullastet, mener jeg at den så ut til å skulle synke. Til tross for at båten bare var registrert for maks 10 personer, ser det ut til at politiet fylte den med 11 tungt bevæpnede menn, uten en tanke på båtens begrensninger. Noe som gjorde saken enda verre, var at båten hadde tatt inn en betydelig mengde vann idet mannskapene gikk ombord. (s. 137-138)

²⁹ NRK, 11.08.2011

Politibåten var opprinnelig blitt satt på vannet ca. 5 kilometer lengre nord og hadde bare brukt 5 minutter på å kjøre den distansen (s. 115). Men nå, med den tyngre lasten, ville farten reduseres til joggetempo. Båtføreren forsto raskt at de hadde et problem. De satt faretruende lavt i vannet, og båten hadde nå blitt ganske vanskelig å manøvrere. Han svingte derfor straks inn mot land igjen for å sette noen av, men fikk i stedet klar beskjed om å fortsette til Utøya. (s. 138)

Like før 18.15 var de så endelig på vannet og underveis, men ikke i retning av Utøya. De var faktisk på vei til feil øy (Geitøya)! Etter en liten stund bestemte en av tjenestemennene bak i båten seg for å sjekke Google Maps på mobilen sin, og da han ble klar over feil-navigeringen, justerte føreren umiddelbart kursen (s. 140). Bare sekunder senere ga motoren opp (sannsynligvis på grunn av vann i bensinen). Dermed ble mannskapene liggende hjelpeløse og drive etter bare 600 meter og 4 minutter på vannet (s. 30, 137-138).

«En hytteeier på Storøya filmet politibåten, og amatørvideoen viser at båtføreren nøler noen sekunder idet båten forlater moloen på Storøya. Først hadde båten kurs vestover, men rett før båten havarerte innså de feilen og rettet opp ved å kjøre sørover mot Utøya.»

– Aftenbladet³⁰

I et senere intervju sa politibåtføreren: «Jeg følte meg så hjelpeløs. Og forbannet.» En av kollegaene hans la til at «det ble mange ukvemsord».³¹

I mellomtiden hadde den lokale politipatruljen som først ankom det opprinnelige oppmøtestedet, endelig klart å få tak i sivile båter. Disse ble straks sendt i retning Storøya for å bistå BT etter behov (s. 132, 139). Den første av dem (aksjonsbåt nr. 2) nådde den havarerte politibåten mindre enn ett minutt etter at motoren brøt sammen. Men denne båten var kun registrert for 5 personer, og politiet gjentok samme feil ved å overføre hele styrken til den nye båten. Kl. 18.21 var alle kommet over i den nye båten, og politiet kunne fortsette i sakte fart mot Utøya. Båt nr. 2 var enda mer ustabil og begynte å krenge på grunn av vekten til passasjerene. (Dette var

30 Aftenbladet: *Politiet var på vei mot feil øy*, 13.08.2012; se også Bergens Tidende, 13.08.2012; VG, 13.08.2012

31 Bergens Tidende: *Hjelpeløs og forbannet*, 21.09.2011

svært farlig for tjenestemennene ombord, som hadde mye tungt utstyr på seg, men ingen redningsvester.) (s. 138-140)

Mindre enn ett minutt etter overføring til båt nr. 2, viser amatørvideoen at BT passerer MS Thorbjørn på rundt 100 meters avstand.³² På dette tidspunktet sto ferga fortsatt på grunn. Jeg ønsker å dele en avsluttende tanke når det gjelder den potensielle rollen som øyas ferge kunne ha spilt. Ifølge Anders Behring Breiviks eget vitnesbyrd «...hadde han planer om å drepe mannskapet på ferja fordi han regnet det som sikkert at båten ville bli brukt til å frakte politistyrker til Utøya.»³³ Han sa at «Det var en direkte trussel mot oppdraget...».³⁴ Men «Breivik forklarte at han lot være å skyte dem fordi han ikke hadde noen indikasjon på at de var tilknyttet Arbeiderpartiet. De var dermed 'sivile' i hans øyne.»³⁵ Jeg synes det er ganske ironisk at selv om Breivik gjorde en prinsipielt taktisk feil ved å la

Videoopptak av politibåt nr. 2 idet den passerer M/S Thorbjørn.

32 Aftenposten, 24.08.2011

33 TV2, 03.05.2012

34 Nettavisen: - MS «Thorbjørn» var en trussel mot oppdraget, 09.03.2012

35 TV2, 20.04.2012

MS Thorbjørn dra sin vei³⁶, ville fartøyet *likevel ikke* bli tilgjengelig for politiet før like etter at han var blitt arrestert. (s. 30)

Omtrent et minutt senere var en annen sivil båt (aksjonsbåt nr. 3) kommet frem til BT, og innen kl. 18.24 hadde halvparten av dem gått over i denne tredje båten. Endelig kunne de få opp farten, med ankomst til Utøya kl. 18.27 (s. 140). I løpet av de første 7 minuttene etter BTs ankomst til øya, var Anders Behring Breivik blitt lokalisert og konfrontert av politiet, og pågripelsen kl. 18.34 skjedde uten at han satte seg til motverge. Fra det øyeblikk Breivik gikk i land på Utøya, til han ble pågrepet av politiet, gikk det hele 77 minutter (s. 26, 30).

22. juli-kommisjonen anslår at dersom den opprinnelige aksjonsbåten ikke hadde blitt overlastet, og dersom motoren ikke hadde sluttet å virke, kunne politiet ha nådd Utøya 11 minutter tidligere (s. 140). Og med en rate på rundt ett dødsfall i minuttet telte hvert minutt.

Det aller vondeste

Rapporten konkluderte sin fremstilling av disse hendelsene med følgende uttalelse:

«Det er imidlertid et faktum at det tok om lag 35 minutter fra første politipatrulje ankom til Utøya brygge landsiden, cirka 625 meter fra øya, til politiet gikk i land. BT hadde vært i området i vel 29 minutter. Kommisjonen mener at tidsbruken i denne første delen av politiaksjonen er uakseptabel.» (s. 121)

Og slik var medias reaksjon på de generelle funnene i rapporten:

«Konklusjonene regjering og storting har lagt til grunn er som den største politiske skandale: Bomben kunne ha vært forhindret om gaten inn til Regjeringskvartalet var blitt stengt, noe som var vedtatt syv år før den smalt. Unge liv kunne vært spart på Utøya, fordi gjerningsmannen kunne vært stanset

36 Selv om jeg ikke ønsker å gi Breivik noe kreditt for dette, virker det som om han handlet ut ifra visse «regler», hvilket innebar at han bare var ute etter å ramme de med en kobling til Arbeiderpartiet, og å spare livene til samtlige under 14 år (noe han gjorde).

tidligere. Politiets sikkerhetstjeneste kunne ha kommet på sporet av terroristen før 22. juli.

Noe er galt når det tar syv år å få stengt en gate. Noe er galt når politiet står på land, mens frivillige båtfolk redder skadeskutt ungdom. Noe er galt når de frivillige også må få terrorpolitiet fraktet til Utøya, mens redningsetatene holdes igjen på land. Noe er galt når det er redningsressurser nok, men de ikke finner hverandre.»

– Adressa.no³⁷

Ja, åpenbart er det noe som er veldig galt her, og det finnes flere viktige spørsmål som ennå ikke er blitt besvart. Ap-leder Jonas Gahr Støre er blant dem som fortsatt leter etter svar. I et intervju nylig pekte han på behovet for å identifisere de underliggende problemene, ut ifra et bredere og mer meningsfullt perspektiv:

«Jeg har ikke ro etter samfunnsdebatten vi hadde [etter] 22. juli. Vi har ikke trengt inn i det aller vondeste; hva er det som rører seg som gjør den type ekstrem vold mulig? ... Rettsstaten gjorde jobben sin og dømte den skyldige. Så har vi hatt en undersøkelseskommisjon som har funnet ut hvordan beredskapen virket og ikke virket. Men det er akkurat som om vi har satt strek der. Hva er det i vårt samfunn som kunne produsere et klima som gjorde at en mann kunne gjøre noe slikt? ... Jeg tror Arbeiderpartiet ennå strever med å ta innover seg at vi faktisk var den han ville ramme. Vi er ikke helt klare for å berøre hva det egentlig betyr. Jeg tror det er veldig mye sinne og frustrasjon der ute etter 22. juli som vi holder litt unna, fordi bildet er at vi går i rosetog og holder rundt hverandre. Vi gjør også det, men det er faktisk lov å si at bildet er bredere.»

– Jonas Gahr Støre, august 2014³⁸

Når Støre tar til orde for et bredere perspektiv, er det en høyst velkommen utfordring som jeg ønsker å gripe fatt i. I sin nye bok, «I bevegelse», kritiserer Jonas Gahr Støre 22. juli-debatten for å ha vært

37 Adressa.no: *Ingen har tatt ansvar*, 07.11.2012

38 VG: *Støre: Vi har ikke trengt inn i det aller vondeste*, 26.08.2014

for feig. Det er jeg enig i. Vi trenger virkelig å ha mot til å gå dypere, dersom vi ønsker å forhindre slike hendelser fra å skje i fremtiden. Vi kan derfor ikke akseptere at en eneste stein forblir usnudd i vår jakt etter å identifisere de virkelige underliggende problemene. For de av oss som nærmer seg utfordringen med et åndelig sinn, vil det kreves et enda større mot til å kalle en spade for en spade.

En profeti

22. juli-angrepene har fått mange til å spørre seg: «Hvor var Gud?» Det kan være vanskelig å akseptere tanken på at Gud kunne tillate at noe så forferdelig fikk lov til å skje. Men det faktum at det skjedde, tyder ikke det på at Gud faktisk har tillatt det? For alle som leser Bibelen burde det i grunnen være innlysende at Herren har kontrollen over selv de minste detaljene i våre liv (se Matt 10:29-31). Et kanskje mer betydningsfullt spørsmål vil derfor være om angrepene fikk lov til å skje på grunn av en bestemt underliggende årsak, eller om de skjedde helt uten grunn. Dersom de skjedde helt uten grunn, innebærer det at Gud ikke spiller noen særlig aktiv rolle i forsvaret av Norge. Men Bibelen viser tydelig at det er Gud som har det siste ordet i bestemmelsen av nasjonenes sikkerhet. At dette representerer en grunnleggende forståelse hos mange, understrekes av det første skriftstedet som offentlig ble sitert av en norsk politiker i forbindelse med angrepene. Følgende avsnitt ble lest opp under *Høymessen for sorg og håp*, der nasjonens ledere var samlet i solidaritet med de etterlatte:

«Det står skrevet i Salmenes bok, Salme 121: *Jeg løfter mine øyne opp mot fjellene. Hvor skal min hjelp komme fra? Min hjelp kommer fra Herren, Han som skapte himmel og jord. Han lar ikke din fot bli ustø, **din vokter blunder ikke. Nei, han blunder ikke og sover ikke, Israels vokter. Herren er din vokter, Herren er din skygge. Han er ved din høyre hånd. Solen skal ikke stikke deg om dagen, og månen ikke skade deg om natten. Herren skal bevare deg fra alt ondt og verne om ditt liv. Herren skal bevare din utgang og din inngang fra nå og til evig tid.*** Slik lyder Herrens ord.»

– Øyvind Grøslie Wennesland (Ap), Oslo Domkirke, 24. juli 2011

Når man ved en slik anledning velger å lese dette avsnittet, tyder det på en forestilling om at Guds beskyttelse av Israel også er noe som burde gjelde Norge. Selv om dette kan virke som en tvilsom måte å behandle

Skriften på, er det faktisk god bibelsk støtte for denne tankegangen. For eksempel profeterte Esekiel om en ny og evig pakt som fundamentalt skulle komme til å forandre forholdet mellom Israel og de hedenske nasjonene:

*Ja, så sier Herren Gud: «Jeg gjør med deg [Israel] som du gjorde selv da du ringeaktet eden og brøt pakt. **Men jeg vil minnes pakt** jeg sluttet med deg da du var ung, og opprette en evig pakt med deg. Du skal minnes din ferd og skamme deg når jeg tar dine søstre [Sodoma, Samaria, Edom, Filisterne (se vers 55-57)], både de som er større enn deg, og de som er mindre, og gjør dem til dine døtre, enda de ikke er i pakt med deg. Når jeg oppretter min pakt med deg, da skal du sanne at jeg er Herren. Så skal du minnes det du har gjort, og skamme deg slik at du aldri mer åpner munnen av skam, når jeg tilgir deg alt du har gjort», lyder ordet fra Herren Gud.*

Esek 16:59-63

Med andre ord vil de hedenske nasjonene som (i viss grad) trer inn i den nye pakt, på sett og vis kunne betraktes som Israels adopterte døtre, og dermed få del i hennes velsignelser. Men denne tanken har også en alvorlig bakside. Det er dette Paulus sikter til når han sammenligner kristne uten jødisk bakgrunn med grener fra et vill-oliventre som er blitt podet inn på et dyrket tre. Hensikten med Paulus' lignelse er å påpeke at vår adopsjon har visse betingelser, og at de som ignorerer dette aspektet dermed risikerer å miste sin del av arvets velsignelser:

*Er det første brødet hellig, er hele deigen hellig. Er roten hellig, er grenene det også. Noen av grenene er nå brukket av, og du som var en vill oljekvist, er blitt podet inn blant grenene og har fått del i sevjen fra roten. **Men innbill deg ikke at du er bedre enn grenene. Gjør du det, så husk at det ikke er du som bærer roten, men roten som bærer deg!** Du sier kanskje: «Grenene ble brukket av for at jeg skulle bli podet inn.» Javel, men de ble brukket av på grunn av vantro, og du blir stående på grunn av tro. **Vær ikke overmodig, men frykt Gud! Sparte han ikke de naturlige grenene, skal han heller ikke spare deg.** Så ser du altså at Gud er både god og streng. Streng er han*

mot dem som er falt, men mot deg er han god, dersom du holder fast på hans godhet. Ellers skal du også bli hogd av.

Rom 11:16-22

Utfordrende avsnitt som dette minner oss om at det å få del i Israels velsignelse, ikke er noe som må tas for gitt. Vi kan alle komme bort fra den smale sti og bli sårbare for fiendens angrep. Den gode hyrde søker ivrig etter de lammene som har kommet bort fra flokken inntil Han finner dem, og ved behov tukter Han dem med hyrdestaven sin.³⁹ *«For Herren tukter den han elsker, og refser hver sønn han tar seg av»* (se Heb 12:4-8). Den smerten som hyrdestaven forårsaker er ofte nødvendig for å føre oss tilbake til trygge egner. Jesus ønsker å bevare oss fra djevelens ødeleggende angrep, som bare bringer meningsløs og unødvendig lidelse.

Guds bud og regler er ment å gi menneskeheten beskyttende grenser, og de etablerer en «forsvarsmur» som holder djevelen ute. Men denne muren vil gradvis kunne svekkes av ulydighet og opprør og til slutt få et brudd som gjør folket sårbare for det onde. Det som skjedde den 22. juli var forferdelig ondt, og ikke noe menneske har rett til å gjøre det Anders Behring Breivik gjorde. Gud er kjærlighet, og jeg tror at Han ønsket det beste for de 77 som døde i angrepene. Han ønsker det beste for oss alle, men det er vanligvis *vi* som velger å avvise den beskyttelsen som kommer av det å lyde Hans Ord. Videre var de 77 ofrene helt klart ikke de mest ansvarlige for at «bruddet i muren» oppsto, men de sto likevel nærmest bruddet da ondskapen rammet. De var på feil sted til feil tid, uvitende om at de befant seg på en ondskapens sti. I Luk 13:4-5 sier Jesus: *«Eller de atten som ble drept da Siloa-tårnet styrtet sammen over dem, tror dere at de var mer skyldige enn alle andre i Jerusalem? Slett ikke! [Men] jeg sier dere: Dersom dere ikke vender om, skal dere alle omkomme slik som de.»* Også *vi* må se til at vi forholder oss rett i møte med *denne* tragedien. Da Jesu disipler ville kalle ned dom over dem som hadde forkastet evangeliet, irettesatte Han dem og sa: *«Dere vet ikke hva ånd dere er av. For Menneskesønnen er ikke kommet for å ødelegge menneskeliv, men for å frelse»* Luk 9:55-56. Bibelen forteller oss at Herren *«ikke [vil] at noen skal gå fortapt, men at alle skal nå fram til omvendelse»* 2 Pet 3:9b.

³⁹ Gud bruker et «tuktens ris» for å korrigere sine barn. Ord 3:11-12, 13:24, 22:15; Hos 6:1; Åp 3:19.

Dersom Herren virkelig elsker oss, vil Han være trofast i å disiplinere oss for å føre oss frem til omvendelse. Dette gjør Han for individer så vel som for hele nasjoner. Og noen ganger er en større krise det eneste som kan få folk til å våkne. Som enkelttroende befinner vi oss i ulike faser når det gjelder Guds disiplin i våre liv. Men når Gud bemyndiger en smertefull advarsel til en hel by eller nasjon, vil de menneskelige følgene bli svært flerdimensjonale. I slike tilfeller kan opplevelsen til de som står nærmest bruddet i muren kjennetegnes av helt meningsløs lidelse, og samtidig – ut ifra et større perspektiv, vil den samme hendelsen kunne tjene som et korrektiv, med den hensikt å føre nasjonen tilbake til Gud. Dette aspektet av hvordan Gud handler med menneskeheten kan være vanskelig å ta inn over seg, men vi må være villige til å la Bibelens sannhet få utfordre vårt gudsbilde.

Kom, la oss vende om til Herren! For han som rev i stykker, vil lege oss; han som slo, vil forbinde våre sår.

Hos 6:1

Guds gjenløsende hensikt ved å tillate nasjonale tragedier kommer tydelig til uttrykk gjennom Israels historie. Herren sendte profeter for å minne folket om hva som ville skje hvis de brøt paktene, og for å vise hvilke lovbrudd som hadde krenket Ham. Dessverre ble ikke disse advarslene tatt på alvor av Israels ledere, og hele nasjonen fikk lide for deres opprør. Første fase av Guds dom over Israel begynte med et terrorangrep utført av assyrierne – et folk som til slutt skulle erobre Israel og føre folket hennes bort som slaver.⁴⁰ Profeten Jesaja refset landets ledere for at de reagerte med en trassig ånd i møte med det første angrepet (se Jes 9:9-14). De sverget at de ville gjenreise Israels forsvar og gjøre det sterkere og bedre enn før, men det de ikke tok inn over seg, var at deres skjebne i siste instans hvilte i den levende Guds hender. Angrepet ble etterfulgt av en noenlunde fredelig periode, der Herren ga dem muligheten til å lytte til Hans profeter. Tragisk nok så ikke folket det første angrepet som et tegn på at Guds beskyttende hånd var i ferd med å vike fra deres nasjonale forsvar. Saken kunne ha fått en helt annen utgang, dersom de hadde vært villige til ydmykt å søke Herren, men altfor mange nektet

⁴⁰ Det assyriske riket regnes av mange historikere som det første imperiet som tok i bruk terror som en vesentlig del av sin militærtaktikk. Se: H.W.F. Saggs, *The Might That Was Assyria*, s. 249

blindt å se sitt behov for omvendelse før det var for sent.

Noen lesere vil nok sette spørsmålstegn ved hvor relevante doms-eksempler fra Det gamle testamentet er for Guds behandling av nasjoner under «nådens tidsalder». Kan hende vil de raskt påpeke at Israel, med sin gamle pakts lov- og dyreofer, er et forbilde på den nåde som til slutt ville bli oppfylt gjennom Jesus Kristus (se Heb 10). Dette er helt klart et gyldig aspekt av den bibelske symbolikken, men hva vi også må forstå, er at Israels eksempel er flerdimensjonalt og blant annet innbefatter et domsaspekt. Guds dom kom til slutt over Israel som følge av deres opprør. Og jødene ble spredt ut over hele jorden, slik profetene hadde advart om (se 5 Mos 28:15-68). Denne alvorlige dommen fant sted like etter Jesu tid, da Jerusalem ble ødelagt i år 70 e.Kr. For en måte å innlede *nådens tidsalder* på!

Guds domshandlinger med Israel kan derfor sees som et forbilde på hvordan Han ved slutten av denne tidsalder vil dømme alle nasjoner som forkaster den nye pakt (se Sal 9:17, engelsk oversettelse, på norsk: v. 18). Bibelen gjør det klart at både Guds nåde og Guds dom vil få sin oppfyllelse i Jesus Kristus, Han som i egen person kommer til å utøse Guds vrede over nasjonene, idet Han kommer igjen for å opprette sitt rike på jorden:

Han er kledd i en kappe dyppet i blod, og hans navn er «Guds Ord». Himmelens hærskarer følger ham på hvite hester, kledd i fint lin, hvitt og rent. Og ut av hans munn går det et skarpt sverd; med det skal han slå folkene. Han skal styre dem med jernstav og trække vinpressen fylt av vredes-vin, av Guds, Den Allmektiges harme. På kappen hans, ved hoften, står det skrevet et navn: Kongenes Konge og Herrenes Herre.

Åp 19:13-16

Dette er den andre siden av evangeliet, som mange helst vil glemme. For to tusen år siden kom Jesus til jorden som Guds offerlam, men når Han meget snart kommer igjen, er det for å regjere fra Davids trone, som Løven av Juda (se Åp 5). Gud være takk at vi fortsatt lever i nådens tid! Det er ikke Guds ønske at vår nasjon skal befinne seg under Hans vrede på dommens dag. I sin nåde lar Han oss gjennomgå vanskelige, men viktige øyeblikk som kan vekke oss opp fra vår åndelige selvtilfredshet, og gi oss mulighet for omvendelse og en endret skjebne.

Et profetisk budskap til Norge

Ifølge Amos 3:6-7 vil det gis profetisk åpenbaring forut for en hendelse som Gud har iscenesatt for et bestemt formål. Dette synes å være det bibelske hovedkriteriet som avgjør om 22. juli-angrepene kan sees som et guddommelig korrektiv eller ikke.

*Gjaller vel hornet i en by uten at folket skjelver av redsel?
Eller hender det en ulykke i byen uten at Herren har gjort det?
For Herren Gud gjør ikke noe uten at han har åpenbart sitt råd
for sine tjenere profetene.*

Amos 3:6-7

11. mai 2011 kom Herrens ord til Francois Botes mens han tjenestegjorde på Ungdom i Oppdrags base på Flekkerøy (rett sør for Kristiansand). Han beskrev det han så, idet han formidlet et budskap med stor betydning for Norges åndelige skjebne:

«Gud vil vende nasjonen tilbake til Ham med en ny tilbedelse og lovsang. Men jeg ser at flagget blir firt på halv stang over hele landet på grunn av en hendelse. Mange vil gråte og sørge, men det er ikke tid for tårer, men det er en tid for å vende seg tilbake til Gud. Over hele nasjonen vil mennesker vende tilbake til Gud. For dette landet er kalt til å være en kristen nasjon. Han vil vinne hjertene på en helt ny måte. Og selv om det som skjer i det naturlige er en katastrofe – og det er ikke en naturkatastrofe – så vil nasjonen vende tilbake til Gud. Folk vil se Gud på en ny måte. Gud har en plan for alle mennesker. Han kalte dere som nasjon før verdens grunnvoll. Fienden har prøvd å stjele menneskenes hjerter. Men dette varer ikke evig. For Norge er kalt til å bli satt til side for Guds hensikter. Gud skal bli herliggjort ifra nord til sør, Gud vil bli herliggjort ifra øst til vest i dette landet.»⁴¹

⁴¹ Ved flere anledninger ble denne profetien profilert av Håkon Fagervik i offentlig sammenheng. På 22juliprofeten.com fins det en video, der han gjengir denne profetien slik den står her.

I februar 2013 hadde jeg privilegiet å få sitte ned med Francois Botes i en time, der vi diskuterte denne profetien og delte tanker fra tiden etter angrepene. (Francois Botes er opprinnelig sørafrikansk, men hans profetiske tjeneste er basert i England.) Han fortalte meg om noe sterkt og overnaturlig som han opplevde samtidig med at angrepene pågikk. I løpet av 22. juli, mens Francois var på profetisk tjeneste i Australia, ble han plutselig så syk at han trodde han skulle dø. (Han har vanligvis god helse og hadde, så vidt jeg vet, ikke opplevd noe lignende hverken før eller etter angrepene.) Han ble fraktet til sykehuset, der han ble værende i nærmere et døgn. Legene kunne ikke finne noen medisinsk forklaring på symptomene hans, men straks han fikk høre om nyheten fra Norge, forsto han at de merkelige symptomene hadde vært en form for åndelig manifestasjon i tilknytning til profetien. Han syntes ellers det var litt spesielt at han mottok dette ordet på en øy, ettersom massakren også fant sted på en øy. Under samtalen vår sa han noe som gjorde inntrykk på meg. Han sa: «Da det skjedde tenkte jeg, 'Gud, la ikke livene til alle disse ungdommene bare gå til spille.'» Francois fortalte meg også at hvor han enn reiser i Norge, kommer det alltid noen bort til ham med spørsmål om denne profetien. Dette ser han som en indikasjon på at Herren fortsatt ikke er helt ferdig med dette ordet. Han sa at «Det virker som om dette ordet ikke vil falle til jorden. Det fortsetter å sveve. Det *henger fortsatt i luften*, om jeg kan si det slik.»⁴²

Veien videre

Det mest tragiske er at den åndelige tilstanden i landet vårt ikke synes å ha blitt noe bedre enn hva den var før 22. juli. Det har ikke skjedd noen betydelig vekkelse, og Norge har ikke vendt om til Gud. Betyr det at Francois Botes er en falsk profet? Nei, budskapet hans vitner fortsatt om Guds hjerte for Norge, men Bibelen viser at profetier kan være betingede, avhengig av hvordan folket velger å respondere. For eksempel profeterte Jona at Ninive skulle legges øde innen 40 dager på grunn av folkets ondskap, men Gud viste barmhjertighet med byen og endret sine planer da folket omvendte seg (se Jona 3). Jeg tror at Norge hadde en potensielt bedre

⁴² Alt i denne delen om Francois Botes har jeg fått skriftlig bekreftet og godkjent av ham til bruk i denne publikasjonen.

mulighet til omvendelse i kjølvannet av denne hendelsen, men dessverre grep vi ikke anledningen til å vende denne tragedien til en nasjonal vekkelse.

I tiden like etter angrepene strømmet kirkene våre over av lidende mennesker som søkte etter svar. Vi lyktes i å trøste og oppmuntre dem, men vi sviktet i vår kjærlighet da vi ikke var villige til å gi dem hele sannheten. For vi kommer ikke unna at det også er behov for en dyptgående omvendelse i dette landet. Det kan selvsagt være vanskelig å se sitt behov for selvransakelse når man fortsatt kveles av sorg over store personlige tap. Ikke desto mindre er det viktig at vi alltid utviser ekte medlidenhet og følsomhet om vi vil at vårt budskap skal kunne tas imot. Men sann kjærlighet bryr seg også nok til å risikere å bli misforstått, for det eneste budskapet som kan bringe varig håp til mennesker, er det som kaller dem tilbake til et rett forhold til Gud. Budskapet om omvendelse har alltid vært katalysatoren for de store vekkelser gjennom historien, og vi er i desperat behov av en vekkelse i vår tid. Finnes det noen bedre måte å hedre de døde minne på, enn å vende denne tragedien til noe positivt?

Det finnes andre måter å se denne hendelsen på, som de fleste ikke har tenkt over. Hva vet vi, for eksempel, om hvilke evige konsekvenser det ville ha fått, dersom disse ofrene hadde overlevd? Jeg tror at den store ufortalte historien om Utøya må være hvordan mange av de som gjemte seg, benyttet anledningen til å få fred med Gud like før de døde. Jeg tenker at mange av disse ungdommene plutselig kan ha funnet igjen en barnetro som ikke var altfor langt borte, noe som ofte skjer med mennesker som står overfor livstruende situasjoner. Det er ikke alle gitt å få en slik siste sjanse til å gjøre opp sin sak med Gud. Og hvor mange av de som overlevde, kan som følge av sin opplevelse, ha fått en åndelig oppvåkning i sitt liv? Bare Gud vet, men det vi kan være sikre på er at Han alltid er i stand til å vende den mørkeste natt til den største seier.

Dessverre ble de positive følgene som tragedien kunne ha fått, overskygget av steil retorikk fra våre politiske ledere, som sverget at Norge ikke ville endre kurs i kjølvannet av angrepene. En slik reaksjon er hva man kan vente seg av en sekulær regjering, men det som virkelig er trist, er at menigheten ikke var sterk nok til å imøtegå det politiske presset med et budskap om ydmykhet. I stedet fulgte majoriteten av de kristne Israels trossige eksempel. Kanskje har også vi som nasjon bare et

begrenset tidsrom til å kunne endre kurs. Hva har vi å tape på ydmykt å søke Herren om åpenbaring om hvorfor angrepene fikk lov til å skje? Ved å benekte dette spørsmålets legitimitet, sørger vi for at eventuelle faresignaler aldri vil bli erkjent for hva de er. Vi bør også merke oss at hensikten med det synet som Francois Botes fikk, ikke var å forhindre angrepene fra å skje, men å avdekke den forløsende planen Gud hadde med dem. For Guds hensikt er å bringe nasjonen på kne.

Ytterligere fem profetier

14. april 2016

Mye har skjedd siden boken du nettopp har lest først ble publisert, i juni 2015. I løpet av det siste året har den blitt nevnt i rundt 130 trykte avisartikler (som jeg kjenner til) og utløst bred debatt i kristen sammenheng. Som en totalt ukjent person, uten noe forlag i ryggen, hadde jeg ingen naturlig grunn til å forvente at den skulle få så stor spredning. Men jeg visste at Gud hadde talt til meg om å skrive denne boken, så i tro bestilte jeg et første opplag på 2000 eksemplarer. Idet jeg tok dette steget i tro, var Herren trofast i å åpne dørene på en helt mirakuløs måte. En kristen bok blir, ifølge Hermon Forlag, regnet som en bestselger i Norge når totalsalget passerer 3000. *22. juli-profetien* solgte langt over det, bare i løpet av noen få måneder.

Oppmerksomheten rundt boken har også inspirert andre til å stå frem, som også hadde mottatt profetisk åpenbaring knyttet til 22. juli. Da dette kom til syne, ble det klart for meg at disse historiene snarest mulig burde publiseres. Noe av det du er i ferd med å lese kan virke utrolig og jeg har derfor gjort mitt beste for å dokumentere disse historiene, ved hjelp av skriftlige erklæringer fra tilgjengelige vitner.

Historie 1: Denne hendelsen kunne ikke stoppes

Av Ronald Gabrielsen

Sommeren 2011 var vi på vei til Frankrike for å delta på en misjonskampanje der. Ofte når vi er på slike turer bruker vi en del tid i bilen til å be, og det gjorde vi også denne gangen. Mens vi ba fikk jeg plutselig en følelse av at det kom til å skje noe svært alvorlig i Norge innen veldig kort tid. Jeg delte det jeg opplevde med de andre i bilen og vi fortsatte å be. Siden jeg ikke hadde fått noe mer konkret visste vi ikke helt hva vi skulle be for, men vi ba i tunger og stolte på at om det var fra Gud så ville Den Hellige Ånd hjelpe oss i bønnen. Mens vi ba fikk jeg også en

følelse av at dette var noe som ikke kunne forandres og det syntes jeg var veldig merkelig. Hvorfor ville Gud åpenbare noe som vi ikke kunne gjøre noe med? Vi fortsatte å be litt til, og resten av turen hadde jeg dette ringende i hodet mitt uten at jeg helt visste hva jeg skulle gjøre med det.

En av de første dagene etter at vi hadde ankommet Frankrike, fikk vi beskjed om at det hadde vært en helikopterulykke i Norge. Michael, som var en av dem som hadde vært med i vår bil, kom straks bort til meg og spurte om det var dette Gud hadde vist meg. Selv om dette var en tragisk ulykke, svarte jeg at jeg umiddelbart visste at det ikke var dette Gud hadde talt om.

En eller to uker senere fikk vi så høre om terrorangrepet på Utøya, og med det samme bekreftet Den Hellige Ånd for meg at det var dette Gud hadde talt om. Jeg forstår ikke helt hvorfor Gud åpenbarte dette for meg når jeg samtidig fikk en fornemmelse av at det ikke var noe jeg kunne stoppe i bønn. Men jeg vet at Han åpenbarte det for meg, og det kan bekreftes av dem jeg delte det med. Han vet nok best hvorfor Han gjør de tingene Han gjør.

Noen år har gått siden den gang, og fordi det er et følsomt tema har jeg ikke villet nevne det for så mange; samtidig visste jeg jo heller ikke hvorfor Gud åpenbarte dette. Men, da Øyvind Kleiveland noen år senere kontaktet meg og sa at han hadde en venn som trengte et bokomslag til en ny bok som skulle hete «22. juli-profetien», var jeg straks interessert. Særlig fordi Gud også hadde gitt meg åpenbaring om at noe kom til å skje. Samtidig som Øyvind ringte, holdt jeg på å lese boken «Profetien» av Jonathan Cahn, noe jeg også syntes var et litt underlig sammentreff. («Profetien» har å gjøre med de profetiske tingene som skjedde i forbindelse med terrorangrepet på tvillingtårnene i New York den 11. september 2001.)

Jeg sa «ja» til å lage omslaget og da jeg snakket med Jeremy, fortalte jeg ham at jeg også hadde opplevd at Gud hadde talt til meg i forkant av det som skjedde den 22. juli. Han ble selvfølgelig veldig interessert og nevnte for meg at det også var flere andre Gud hadde talt til angående dette, noe som var helt ukjent for meg. Dette ble en slags bekreftelse på at jeg virkelig hadde hørt fra Gud. Jeg hadde selvfølgelig hørt kristne snakke om at 22. juli kom som en dom ifra Gud, men jeg hadde ikke hørt om noen andre som hadde fått profetisk åpenbaring før tragedien skjedde.

Det som sjokkerte meg i etterkant av 22. juli, var den feighet som lammet mange kristenledere. Med fare for å oppfattes litt negativ, virker det nesten på meg som om de fleste kristenledere i Norge tenker mer på å være politisk korrekte enn på hva Gud mener om det de sier. Den gjennomgående tonen fra disse lederne var at Gud ikke lenger dømmer i vår tid. Og dette sier de, tross Det nye testamentets mange eksempler på at Gud fortsatt dømmer under nådens tid. Jeg tror Gud verken hadde behag i eller ønsket at 22. juli-tragedien skulle skje, men når vi ber Gud om å fjerne seg fra det offentlige rom burde vi ikke bli så overrasket hvis også Hans beskyttelse forsvinner. Med dette i tankene er det jo verdt å legge merke til at det nettopp var Arbeiderpartiet som ble målet for terrorangrepet, hvilket er det parti som kanskje i størst grad har prøvd å fjerne Gud fra det norske samfunn.

Mens jeg jobbet med omslaget, sa jeg til Jeremy at jeg godt kunne tenke meg å lese boken, og derfor sendte han meg en PDF av den. Da jeg leste den forstod jeg fort at dette ikke kom til å bli noen populær bok, men på grunn av min opplevelse på vei ned til Frankrike følte jeg at dette var et prosjekt jeg skulle støtte. Jeg visste godt at min far hadde begynt å engasjere seg politisk, så allerede før jeg hadde lest boken helt ferdig ringte jeg min far og sa at jeg hadde en bok han bare måtte lese. Jeg sendte ham PDF-en og han kan jo selv fortelle videre hva som skjedde etter det.

Av Jan Ernst Gabrielsen

Sommeren 2013 fikk jeg anledning til å lese boken «Profetien» av Jonathan Cahn, og den gjorde et svært sterkt inntrykk på meg. Jeg hadde tidligere vært litt reservert når forkynnere talte mye om Guds kjærlighet til land og folk. Det som hadde vært vesentlig for meg, var at Gud elsker enkeltindivider og ønsker å frelse dem. Det er jo ikke nødvendigvis slik at det ligger noen motsetning i dette, men da jeg leste «Profetien» fikk jeg en helt klar forståelse for at Gud også handler med nasjoner.

Dette var spesielt interessant for meg, siden jeg litt før lesningen av boken til Jonathan Cahn hadde engasjert meg som fylkesleder for Partiet De Kristne (PDK) i Vest-Agder. Jeg har aldri tidligere vært særlig opptatt av politikk, men opplevde nå et konkret kall fra Herren om å være med og hjelpe dette partiet i gang i mitt fylke.

Under landsmøtet for partiet i mai 2015 var det flere av oss som snakket om at vi trenger en sterkere satsning på bønn for Norge, og at vi håpet at PDK virkelig kunne være et redskap for reformasjon i landet vårt. Det ble foreslått at vi kanskje kunne samles på Bildøy dagen før Norge IDAGs generalforsamling der i juni, og jeg ble bedt om å kontakte Anita og Finn Jarle Sæle for å høre om dette var greit for dem.

Det fikk jeg svært positiv tilbakemelding på, og jeg begynte å be og søke Herren om hvem som skulle være med å tale eller innlede på disse bønnesamlingene. Mens jeg var i bønn om dette, ringte jeg en av partnerne for misjonsarbeidet vårt, Misjon i Øst-Afrika, Ragnar Hasting, i forbindelse med en helt annen sak.

Mens vi snakket sammen fortalte han meg at han holdt på å lese korrektur på en veldig interessant bok, og han mente det var svært viktig at jeg fikk lest den omgående. Han fortalte positivt om forfatteren Jeremy Hoff, og mente at denne boken kom i rette tid og at den var en svært grundig bok om Norges situasjon. Jeg takket for tilbudet om å få manus til gjennomlesning, men tenkte ikke så mye mer på dette før dagen etter. Da ringte vår sønn, Ronald, som bor og arbeider i Polen med sin familie. Han fortalte meg at han holdt på å lage et omslag på en veldig spesiell bok, og han mente at den måtte jeg bare lese. Han sa at han straks skulle sende meg manus og ba meg lese boken omgående. Da han forklarte litt mer om den, forstod jeg at det gjaldt «22. juli-profetien», som var samme bok som jeg dagen før hadde fått beskjed om å lese! Dette opplevde jeg ganske spesielt, da jeg aldri før nesten samtidig er blitt bedt av to ulike personer om å lese en bok som ennå ikke er blitt publisert!

Dette gjorde at jeg skrev ut bokens manus straks jeg fikk det, og begynte å lese. Det jeg leste gjorde et svært sterkt inntrykk på meg, og det var utrolig mye informasjon som jeg ikke kjente til, eller noensinne hadde hørt om tidligere. Jeg tenkte straks at denne boken må vi få presentert på bønnesamlingene på Bildøy ved Bergen i sommer, men jeg hadde aldri hørt om Jeremy Hoff og lurte litt på hva slags person dette var. Han hadde nevnt noe i boken sin om Inger Marit Sverresen fra Sarpsborg, og hun var jeg blitt kjent med gjennom Partiet De Kristne. Jeg tenkte da at jeg får ta en telefon til henne for å høre litt om hva slags person Jeremy Hoff er. Hun fortalte meg at han er en flott og ydmyk Herrens tjener som jeg trygt kunne bruke på bønnekonferansen i Bergen.

Dette opplevde jeg som en direkte bekreftelse fra Herren og jeg ringte Jeremy Hoff og inviterte ham til å være med på konferansen og presentere boken sin der. Første opplag av boken hadde ennå ikke kommet fra trykkeriet, så han hadde bare med seg et prøveeksemplar til Bildøy, men han fortalte om bakgrunnen for boken og hvordan han opplevde Guds ledelse til å skrive den som en profetisk advarsel til Norge.

Vi hadde noen sterke bønnesamlinger også formiddagen etter og jeg opplevde helt konkret at dette var noe som Herren hadde planlagt. Jeremy Hoff fikk også presentere boken sin for mange andre i løpet av Generalforsamlingen og i tillegg ble han intervjuet på TV Visjon Norge. Jeg hadde en svært sterk fornemmelse av at dette var noe som Herren selv hadde lagt til rette for.

Jeg opplever at boken «22. juli-profetien» er et mektig vekkerrop fra Gud til Norge. Vi trenger å søke Herren som aldri før i omvendelse og bønn for landet. Vi som Guds folk må våkne opp fra sløvhet og likegyldighet, og vende om fra synd som forsvarer i så mange menigheter og kirker. Gud talte til Josva før de skulle gå inn i Kaanans land: *«Hellige dere, for i morgen vil Herren gjøre underfulle gjerninger blant dere.»* (Josva 3,5) Det er tid for innvielse i bønn for det som ligger foran, og jeg tror på store seire med vekkelse og innhøstning av mennesker i Guds rike også i vårt eget land.

Min kommentar:

Jeg har mottatt skriftlig erklæring fra to vitner, som kjørte i samme bil som Ronald Gabrielsen da han mottok denne åpenbaringen. Begge disse vitnene bekrefter at det som her beskrives fant sted før 22. juli 2011, og de husker tydelig at Ronald også fikk en følelse av at denne hendelsen var noe som ikke kunne forandres.

Historien du nettopp har fått lese, viser også hvordan Herren åpnet dørene for dette budskapet. Jeg trengte overhodet ikke å markedsføre boken. Det ene førte bare til det andre. Jeg ble invitert til å dele på TV Visjon Norge ved flere anledninger, og jeg fikk også mulighet til å presentere boken på en rekke sommerstevner. Overalt hvor jeg dro ble budskapet tatt imot på en veldig god måte. Faktisk opplevde jeg overhodet ingen negative reaksjoner før saken blusset opp i media som følge av at

Dagens sjefsredaktør, Vebjørn Selbekk, angrep meg i en lederartikkel den 29. august 2015. Takket være denne medieoppmerksomheten, fant NRK ut at Jan Ernst Gabrielsen, som var Partiet De Kristnes fylkesleder i Vest-Agder, promoterte denne boken aktivt. Og siden dette kom frem i lyset under de siste to ukene før valget, ble saken i høy grad politisert. Som et resultat, ble budskapet kringkastet til hele landet på NRK Dagsrevyen! Jeg kunne virkelig ikke ha betalt NRK nok for å gjøre det de gjorde. Herrens veier er i sannhet uransakelige.

Skjerm bilde fra NRK Dagsrevyen, 02.09.2015

2: Opplevelsen til Ingjerd Breian Hedberg

Av Ingjerd Breian Hedberg, bønneleder i Bønn for Den norske kirke.

I 2011 var jeg medlem av Tunsberg bispedømmeråd og Kirkemøtet. (Utøya ligger i Tunsberg bispedømme.) Jeg er fortsatt medlem av bispedømmerådet, men det jeg tror er viktig her, er at jeg var medlem da.

Våren 2011 fikk jeg samme drøm tre ganger idet jeg overnattet eller hadde vært på bønnesamlinger i Østfold. Første gangen var under Bønn-

og fastehelgen for Kirkemøtet, arrangert av Bønn for Den norske kirke og lokale bønneledere i Rakkestad under fasten 2011. Vi hadde besøk av Bishop Patrick Elija Opembe fra Mombasa, Kenya som taler. Vi var i kirken hele dagen, men sov privat. Lørdag kveld bad Opembe oss å legge merke til drømmene våre, så jeg gjorde det.

Natten til søndag 3. april 2011 hadde jeg en rar drøm. Jeg hadde den samme drømmen etter en bønnesamling i Sarpsborg natt til tirsdag 24. mai og siste gang etter en bønnesamling i Sarpsborg natt til mandag 6. juni. Drømmen som altså gjentok seg 3 ganger, var som følger: Det kom masse mennesker mot meg. De var ikke glade, og de gikk forbi meg og til kirke. Noen av menneskene kjente jeg, men de aller fleste kjente jeg ikke.

I parentes kan nevnes at i 1 Mos 41:32 tolker Josef Faraos drøm og sier: *«Når farao hadde samme drøm to ganger, er det fordi dette er fastsatt av Gud. Han vil skynde seg å gjøre det.»* I Apg 10:16 har Peter et syn med alle de urene dyrene som ble firt ned på en duk fra himmelen. I verset står det: *«Dette hendte tre ganger, og så ble duken tatt opp til himmelen igjen.»*

Jeg grublet mye over drømmen, for vi har jo bedt om at kirkene må bli fulle på grunn av vekkelse, men det var så rart at menneskene ikke var jublende glade. Så midt i juli hadde jeg medansvar for bønnerommet på sommerstevnet OASE i Fredrikstad. Det var i et svømmebasseng som var gjort om til et bønnerom, og på langveggen ved tribunene hadde vi illustrert salme 23. *Han lar meg ligge i grønne enger* osv. Jeg kjente jeg måtte ha ro til å be og lytte til Gud og fant meg en madrass på tribunen under salme 23 og bad i forhold til drømmene jeg hadde hatt. Jeg hadde noen spørsmål til Gud, og lurte på hva som skulle skje; hva denne drømmen skulle fortelle meg. Jeg begynte med å spørre Gud om det var noe forferdelig som skulle skje siden menneskene i drømmen ikke var glade. Jeg fikk inntrykk av at det var det, og spurte om Gud kunne stoppe det. Men da jeg spurte om det, var det som om jeg fikk et klart og tydelig «nei», og at dette var fastsatt og ikke noe å forhandle om (noe jeg hadde tenkt til å gjøre, og jeg følte meg overrumplet da jeg fikk et så tydelig nei.) Jeg kan ikke huske om jeg begynte å be om tilgivelse for våre synder. Jeg pleier nemlig å gjøre det når jeg ber. Men i og med at jeg fikk et tydelig nei på at det ikke kunne stoppes, tror jeg egentlig at jeg ble litt paff og ikke gjorde det. I stedet spurte jeg Gud om Han kunne gjøre det som skulle skje

mindre, og det svarte Han «ja» på. Så begynte jeg å spørre hvordan vi som kirke kunne møte alle disse menneskene som skulle komme til kirken, for som jeg sa til Gud; vi er jo uenige om alt mulig.

Da fikk jeg noen bilder. Det første viste korset med et hjerte på. Hjertet gikk bort fra korset og det kom mange småhjerter ut fra korset. Jeg opplevde det som et bilde jeg skulle lage i hast som en profetisk handling eller noe, og jeg laget derfor et hjerte i makramé med småhjerter som kom ut fra det. Jeg laget det samme dag, og hengte det opp i bønnerommet på OASE, etter først å ha skriblet ned skissene av alle bildene og hengt dem opp på bønne- og profetiveggen der. Det var mange hundre mennesker innom dette bønnerommet – kalt Livingroom – på OASE som så disse to bildene.

Makraméhjertet og skissen som ble laget den 16. og 17. juli 2011

Det andre bildet viste igjen korset, og røde hjerter (som blod) der naglene hadde gått gjennom Jesu hender og føtter. Disse hjertene ble flere og de fikk vinger og fløy opp. Jeg ble trist da jeg fikk dette bildet og hadde ikke lyst til å lage det, men jeg laget det etter 22. juli. Jeg forsto ikke betydningen av det, men har senere skjønnet at det var et bilde som viste at mennesker kom til å bli drept.

Så var det som om Gud sa at det var ikke kirken som skulle møte folket og «gjøre det». Men det var Gud som skulle komme med sin kjærlighet og ta seg av oss, akkurat som Han gjorde da Jesus døde på korset for våre

synder. Han løste problemene med sin forsoning på korset, og den er den samme i dag som den gang. Jeg har mange ganger etterpå tenkt at vi ikke gav Gud æren for den kjærligheten som omsluttet folket etter 22. juli. Vi må takke Gud fordi Han lot oss som folk møte terroren med kjærlighet. For det var Gud som gav oss den kjærligheten.

Her er bildene slik jeg opplevde de skulle være da jeg «så» dem første gang, og så gode som jeg klarte å lage dem, men disse bildene er tatt i Grovfjord i Troms 14. august 2011. Det var det samme gamle korset, og det samme gamle frelsesbudskapet. Jeg har derfor laget korset av gamle, værslitte bord som jeg fant i Alta.

Min kommentar:

For meg er historien til Ingjerd noe som berører. Den vitner om en omsorgsfull Gud som ønsker oss det beste, og som heller vil spare oss for slike hendelser. Men samtidig, med denne historien, har vi nå to vitner som mener at denne hendelsen ikke kunne stoppes. Ifølge Ingjerd var Gud tydelig på at «dette var fastsatt, og ikke noe å forhandle om». Som en parentes siterer hun fra Bibelen, der det står: *«Når farao hadde samme drøm to ganger, er det fordi dette er fastsatt av Gud. Han vil skynde seg å gjøre det.»*

Alle disse historiene har et felles element som er meget talende: Gud ga åpenbaring om hendelsen i forkant, men ikke på en slik måte at det var ment å skulle hindre den fra å skje. Hendelsesforløpet i kapittel 1 (*Dagen da alt gikk galt*) burde få oss til ytterligere å tenke alvorlig over dette. Og som vi skal se i de neste tre historiene, har Herren i sin nåde også åpenbart *grunnen* til at denne tragedien fikk lov til å skje.

3: Thorbjørn Knudsens profeti

Av Velaug Judit Lie

Søndag 17. juli 2011 deltok undertegnede på et møte i Oslo, på Haraldsheim. Jeg opplevde der og da mens vedkommende møtetaler, Thorbjørn Knudsen, holdt sin tale at han plutselig stoppet opp, og kom med følgende informasjon om at han akkurat da fikk et budskap fra vår Herre om at det ville komme en katastrofe – et stort angrep – mot Norge, og at det ville komme ganske snart. Han delte også at angrepet måtte komme på grunn av det norske folks frafall.

Ingen av oss tilhørere kommenterte beskjeden, og predikanten fortsatte med sin opprinnelige tale. Etter en liten stund stoppet predikanten igjen sin forkynnelser. Han informerte da igjen om at vår Herre på ny bekreftet at angrepet måtte komme, og det ville komme ganske snart. Og han gjentok at det var et stort angrep som måtte komme – for dette var en advarsel til det norske folk om at Norge måtte omvende seg, men at vi som var tilstede på møtet, ikke skulle være redde.

Forsamlingen var fortsatt bare lyttende og det kom ingen kommentarer fra salen. Men da vi var klare for å gå hver til vårt, fikk jeg en sterk tvang over meg om at jeg måtte gi salme 121 til en som jeg hadde observert var tilstede på møtet. Men da jeg ville gi ham beskjeden kunne jeg ikke finne mannen. Men jeg følte sterkt at dette måtte jeg gjøre, og da jeg endelig fant ham tok han imot budskapet og svarte meg at han kjente salme 121 meget godt.

**Rhema
Bibel Senter**

arrangerer konferanse i Oslo

Talere: Thorbjørn Knutsen, Danmark,
Gunnar Jacobsen, Nils E Pettersen

Forbønn for syke

Møtetider:

torsdag 14. juli	kl 19.00
fredag 15. juli	kl 15.00 og 19.00
lørdag 16. juli	kl 15.00 og 19.00

**Kl 2200 Ungdomsmøte Ole Lasse Johansen
Therese og Jon Einar Østweitt**

søndag 17. juli	kl 15.00
-----------------	----------

Sted: Haraldsheim
(Haraldsheimv 4, vSinsen)

Søndag 24. juli hørte jeg på minnegudstjenesten fra Oslo Domkirke over radioen. Der åpnet Øyvind Grøslie Wennesland gudstjenesten med å lese salme 121. Da ropte jeg spontant ut – for da forstod jeg at advarselen vedrørende det grufulle som skjedde den 22. juli, var en advarsel til våre myndigheter på grunn av den måten de har behandlet Israels land og folk på. For i salme 121 står det: «*Nei, han blunder ikke og sover ikke, Israels vokter.*» Og våre myndigheter har vært en pådriver for å dele jødernes land, Israel. Myndighetene har også sendt store pengesummer av Norges skattepenger til lederne i det såkalte Palestina som blir brukt til å sende raketter over Israels boligstrøk for å skade lokalbefolkningen.

I media ble det også vist bilde av Jonas Gahr Støre som stod på Utøya den 21. juli foran et stort banner der det stod: «BOIKOTT ISRAEL». Dagens Arbeiderparti bør lære av den tidligere arbeiderpartimannen,

Trygve Lie, som gjennom sin stilling som FNs generalsekretær i året 1948 sørget for at jødene fikk sitt land, Israel, tilbake. Det har også blitt meg fortalt at da Trygve Lie i FN gjennomførte denne riktige og viktige handlingen, ble lederen for Den Arabiske Liga så rasende at han gikk til fysisk angrep på Trygve Lie.

Men én ting som er hevet over enhver tvil, er at det som står i salme 121 er sikkert: «*Nei, han blunder ikke og sover ikke, Israels vokter.*» Og den som forsøker å angripe jødene, Guds utvalgte folk og Guds øyensten, for å kapre landet deres, er dømt til å tape. For Israels Gud – Han svikter aldri sitt folk.

Min kommentar:

Jeg har fått detaljene i denne historien bekreftet av mannen til Velaug Lie, forfatteren Thore Lie, som også var tilstede under dette møtet. Og per telefon har predikanten, Thorbjørn Knudsen, bekreftet at han mottok profetien. Jeg synes det er spesielt at Herren ga det samme ordet to ganger under dette møtet, som for å stadfeste det.

4: Begynnelsen på terror i Norge

Av Leiv Harald Pedersen

Mot slutten av 2009 hadde jeg en drøm, der jeg så veldig mye blod og død. Det var som om jeg befant meg midt i en krig og jeg trodde at jeg var en av de neste som kom til å miste livet. Dette skremte meg veldig. Da så jeg tydelig ansiktet på en som så ut som en fin mann. Han var litt rund i ansiktet, hadde litt skjegg, og jeg husker at han hadde nazilignende klær på seg. Dette ansiktet prentet seg dypt inn i min bevissthet.

Med kraftig hjertebank våknet jeg brått opp fra drømmen og ble liggende og reflektere over den. I min ånd opplevde jeg at dette var noe som kom til å skje i Norge og at det skulle bli en veldig sorgreaksjon. Norge ville være i sjokk og jeg så at flagget ble firt på halv stang i hele landet. Samtidig opplevde jeg at dette bare ville være en forsmak, og at det etter noen år av stillstand kom til å skje ting som var enda verre. Hvor mange år som ville gå kunne jeg ikke si, men jeg forsto at dette ville være starten på terror i Norge. Det kommer også til å bli store økonomiske problemer i landet vårt. Folk vil bli veldig skremt, og de vil begynne å rope til Gud, men uten å omvende seg.

Så i 2011, søndag 30. januar, var jeg invitert til å tale på et møte i menigheten Arken i Kopervik på Karmøy. (Denne menigheten på ca 100 personer, der flesteparten var afrikanere, ble lagt ned for noen år siden. De hadde spurt meg om å være pastoren deres, men det hadde jeg ikke kapasitet til. Tidligere hadde jeg vært pastor i Zoe Bibel- og bønnesenter i Haugesund i mange år, og også leder for Norge-Israel foreningen i området. Jeg hadde også vært en omreisende forkynner i luthersk sammenheng og i frimenigheter.) Under dette møtet ble jeg minnet om drømmen jeg hadde hatt i 2009, og jeg opplevde at Gud ville at jeg skulle dele den med de som var tilstede. Det jeg sa til forsamlingen, var at det snart ville skje en katastrofe i Norge som kom til å bli behandlet som en terrorhandling, og at mange mennesker kom til å dø. Jeg delte også at dette bare var begynnelsen og at etter noen år av stillstand ville det skje ting som var enda verre. Noen nøyaktig dato for hendelsen kunne jeg ikke gi, men jeg sa at det kom til å skje etter at jeg var reist tilbake til Etiopia. Dit skulle jeg den 27. juni 2011.

En av de som var med på dette møtet, var en god afrikansk venn av meg som også var sammen med meg i Etiopia den sommeren. En dag kom han bort til meg og sa: «Vet du hva som har skjedd i Norge nå? Det var akkurat det du sa på møtet den kvelden.» Selv om jeg hadde uttalt dette, var det likevel nesten utrolig å høre at noe sånt var skjedd. Der vi var, var det ikke så lett å få med seg internasjonale nyheter, men via BBC lyktes jeg både å se og høre om det fryktelige som hadde skjedd i Norge. På nyhetene viste de bildet av gjerningsmannen, og da jeg så ham stivnet jeg til. For samme mann som jeg hadde sett i drømmen, så jeg nå på skjermen.

En av de tingene jeg skjønnte med en gang jeg delte dette, var at det hadde å gjøre med vårt forhold til Israel. Jeg hadde lenge kjent at det ville måtte komme en straffedom over Norge for hvordan vi har behandlet Israel og det jødiske folk, og også for vår aksept av homofili og fosterdrap. Når vi som nasjon forkaster Gud og Hans Ord, gir Han oss over til en villfarelse så vi tror løgnen (Rom.1.25-26, 28). Vi som er kristne i dette landet lar oss også påvirke av den sodomien som vårt samfunn er så fylt av, der egoisme og likegyldighet rår. Vi er selvsentrerte og medskyldige fordi vi ikke står på barrikadene for Israel og fosteret. Jeg er helt overbevist om at den vekkelsen som vi ønsker å se, ikke vil komme på den måten som vi kanskje tror. Den vil i stedet komme gjennom trengsel. For dette tror jeg må til for at vi skal kunne omvende oss.

Min kommentar:

Jeg har mottatt skriftlig erklæring fra to personer som kan bevitne at Leiv Harald Pedersen formidlet denne profetien forut for 22. juli 2011. (En av dem var på dette møtet og husker detaljene nøy, mens den andre er litt usikker på om det var i kirken eller hjemme han hørte Leiv dele profetien.) Jeg har også snakket med broren til Leiv, som han hadde delt mye av dette med privat.

Når Leiv nevner fosterdrap er dette noe jeg ønsker å kommentere. Jeg undrer meg over at så mange av det såkalte kristenfolket i dette landet ikke er like dypt berørt over de mange som hver eneste dag blir drept i mors liv, som det de er av disse 77 som døde 22. juli. Kan det være fordi de er så sterkt preget av verdens måte å vurdere et menneskeliv på, der et menneskes verdi måles etter hvor utviklet det er? Slik tror jeg virkelig ikke at det hadde vært dersom de hadde hatt evighetsperspektivet for øyet.

5: Vil Gud ikkje vera bygningsmann...

Av Kjell Magne Longva

Det første av tre ting jeg vil dele er en opplevelse jeg hadde for mange Herrens år siden. Opplevelsen jeg hadde var at GUD kom over meg med budskapet om en stor ulykke for Norge, en stor katastrofe. Jeg satt i stuen i min lille hybelleilighet utenfor Ålesund og synet eller budskapet gikk ut på at Russland, den gang het det Sovjetunionen, skal komme inn over Norge og okkupere landet. De kommer helt ned til Trondheimsfjorden før de blir stoppet. Jeg så hvordan russerne beveget seg nedover Norge og hvor fryktinngytende kreftene var, hvor store styrker som kom og at de var målrettet. Den gangen så tenkte jeg med meg selv, at dette kan ikke være mulig! Jeg forsøkte å tenke logisk på hvordan dette skulle kunne gå til. Jeg lot dette ligge gjennom noen år, men tenkte allikevel på det i bakhodet. Jeg fikk også senere vite at andre hadde hatt akkurat samme opplevelse, noen rundt samme tid, andre lenge før.

Det kom over meg som en stor bølge, som en byrde, fordi GUD lengter etter å ha et nært forhold til Norge. Men dette kommer til å skje fordi Norge ikke vil ha noe med GUD å gjøre. Det er et resultat av at Norge har sagt nei takk til GUD i skolen, barnehagene, sykehusene, institusjoner, etc. for ikke å snakke om drapene som Norge gjennomfører hvert år, ca. 15.000 per år. Uten GUDs beskyttelse er et land, et folk, en person uten noen egentlig reell beskyttelse. Norge ble tuftet på bønn og Guds Ord. Og i fedrelandssalmen heter det: «Vil GUD ikkje vera bygningsmann, me fåfengt på huset byggja. Vil GUD ikkje verja by og land, kan vaktmann oss ikkje tryggja.»

Hvordan har Norge kommet dithen? Nå skal jeg skrive en brannfakkel, men jeg står helt og fullt bak den: «Sosialisme!» La meg i veldig korte ordelag klargjøre dette. Professor Edvard Bull (nestformann i Det norske Arbeiderpartiet) skrev i 1923 boken «Kommunisme og religion». Der leser vi blant annet: «Vi skal gjøre skolen verdslig, liksom sykepleien og begravelsen og ekteskapet og fødselsregistreringen. Vi skal slåss uforsonlig mot den bestående lutherdom som andre fordummende sekter.» Og så videre: «Barna skal gjøres til sosialister, og det er lærerne som skal gjøre dem til det.» Kommunisten Erling Falck var sosialistenes strateg for å få kristendommen bort fra samfunnet. Han trimmet materialistisk

ungdom i kommunismens ideologi. Falck reiste mye, og i Frankrike hadde han sett at den avkristnede staten hadde den frie kirken til motstander. Derfor ga han to gode råd til sosialdemokratene: 1) Behold statskirken og bruk den som politisk middel. 2) Bruk liberalteologien som gissel for å tømme kirken for innhold. Når den er blitt blodløs og kraftløs, da kan den få sin frihet.

Er det rart at vi er der vi er? Vel, vi kan klandre folk og si at de har forlatt GUD, men hva med oss, hva med menighetene, hva med våre bønner? Har vi vært for lite på våre knær og ropt til GUD? Svaret er entydig ja!

La meg så gå til mine to andre opplevelser. Opplevelse nummer to var så håndgripelig at jeg kjente hjertebank, noe som også var tilfellet med synet på Russlands invasjon. Opplevelse nummer to skjedde også mens jeg satt i min lille hybelleilighet utenfor Ålesund og så på nyhetene. Dette skjedde 13. september 1993 og det var NRK-nyhetene jeg så. Når denne reportasjen kom opp fra Rosehagen utenfor Det Hvite Hus i Washington, USA, så slo GUDs kraft ned i meg og jeg spratt opp av stolen og pekte på TV-apparatet og Johan Jørgen Holst, som var drivkraften bak Oslo-avtalen, og følgende ord kom ut av min munn: «Du har rørt ved GUDs øyensten.» Det var en alvorlig og mektig kraft som rystet meg til det innerste og jeg kjente Herrens harme. I slutten av november 1993 ble Holst innlagt på sykehus. Kort tid etter utskrivning i desember fikk han hjerneslag. Etter noen ukers opphold på Rikshospitalet ble han overført til rehabilitering på Sunnaas sykehus på Nesodden utenfor Oslo, der han plutselig døde dagen etter ankomst, mens han enda var i embetet som utenriksminister.

Så til min tredje og siste opplevelse som var i juli 2011. Igjen så sitter jeg i min stol, men denne gang i vårt nye hjem i Minnesund, og ser på nyheter. Så kommer Jonas Gahr Støre frem på skjermen i et intervju og taler mot Israel og for Palestina med en innlevelse som var påtagelig. Til å begynne med tenkte jeg ikke så veldig mye på det, men så skjedde det. GUDs kraft slo ned i meg, på akkurat samme måte som jeg opplevde i 1993, men denne gangen var det mye verre. GUD sa: «Min hånd er nå tatt bort fra Norge.»

Jeg kjente på nøden og sorgen og det mørket som la seg over landet vårt. Jeg ropte til GUD om nåde, men det stod fast. Herrens hånd var tatt

bort fra Norge. Så kom resten av budskapet. «En stor tragedie vil skje i Norge om kort tid, men det vil komme en større tragedie senere.» Jeg fikk ikke vite hva det var som skulle skje, men jeg kjente på sorgen og nøden. Jeg ba mye de neste dagene og fikk de jeg stolte mest på til å stå sammen med meg i bønn. Det siste som GUD fortalte var som følger: «Jeg skal beskytte mitt folk og mine tjenere, de som har tatt sin tilflukt til meg, de og deres hus og hjem. De som stoler på meg.»

Igjen forsøkte jeg å resonnerer meg frem til hva det var som snart skulle skje. Var det Jonas Gahr Støre som kom til å dø? Mange tanker slo ned i meg, men uansett forsto jeg at det var større og verre.

Så kom tragedien, og jeg kjente på smerten som GUD delte med meg i den stunden. Han ville så gjerne beskytte, men Norge ville ikke ha Ham! Djevelen hadde fått fritt spillerom. Da det skjedde, kom budskapet opp igjen i mitt hjerte og jeg gråt. Så tenkte jeg videre på hva det neste ville være, som skulle være mye verre, og når det ville skje? Da kom tankene om Russlands invasjon opp igjen, men jeg vet ikke, for GUD har hverken fortalt meg hva som skal skje eller når. La oss be GUD om tilgivelse og be Ham komme inn i Norge igjen, inn i sykehusene, inn på skolene, i barnehagene, institusjonene og hjemmene. Amen.

Min kommentar:

Jeg har mottatt skriftlig erklæring fra tre personer som sto sammen med Kjell Magne Longva i bønn i dagene før angrepet. Disse vitnene bekrefter at han formidlet åpenbaringen til dem forut for 22. juli, slik den fremgår her.

Når Kjell Magne skriver om Jonas Gahr Støres pro-palestinske retorikk, blir jeg minnet om en betydelig hendelse som skjedde i Oslo bare fire dager før angrepene. Den 18. juli 2011 fant det sted en diplomatisk utveksling som resulterte i utnevnelsen av en første palestinsk ambassadør til Norge. På Wikipedias liste over Norges utenrikspolitiske relasjoner, er denne avtalen som ble undertegnet den 18. juli, faktisk den eneste handlingen som er registrert mellom Norge og «Palestina».²⁶³ Utenriksminister Jonas Gahr Støre kommenterte saken slik: «Dette gjenspeiler den positive utviklingen mot opprettelsen av en selvstendig palestinsk stat som vi har sett under president Abbas og statsminister

²⁶³ https://en.wikipedia.org/wiki/Foreign_relations_of_Norway

Salam Fayyads ledelse.»²⁶⁴ Nabil Shaath, en overordnet palestinsk forhandler, hadde ved begynnelsen av prosessen uttalt følgende: «Vi ser på dette trekket som et steg mot full anerkjennelse av staten Palestina innenfor grensene fra 1967.»²⁶⁵

Mens jeg reflekterte over bildet nedenfor, la jeg merke til at dokumentene som blir utvekslet ligger i den samme typen røde foldere som ble brukt ved signeringsseremonien for Oslo-avtalen (se side 73). Jeg oppdaget også at det var omtrent like lang tid som forløp fra begynnelsen av begge disse politiske prosessene, og fram til dokumentsigneringen. (Oslo-avtalen: 20.01.1993 – 20.08.1993. Og den palestinske ambassadør-avtalen: 15.12.2010 – 18.07.2011.) Kan dette være en indikasjon på tyngden i 18. juli-avtalens betydning? I hvert fall virker det som om denne avtalen allment ble ansett som en de facto norsk anerkjennelse av «Staten Palestina».

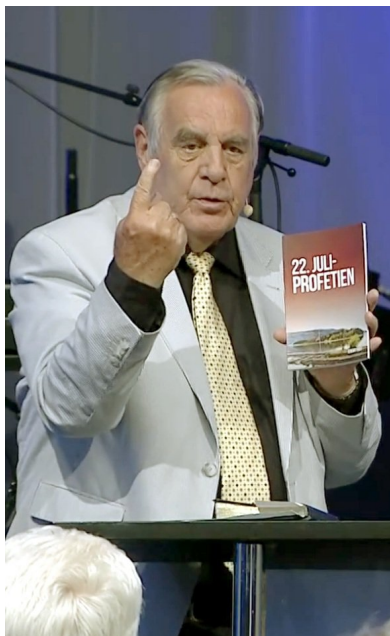
Utenriksminister Jonas Gahr Støre og den palestinske presidenten, Mahmoud Abbas, undertegnet 18. juli 2011 en avtale som gir palestinerne en egen ambassadør i Norge.

264 regjeringen.no: *Palestinerne får ambassadør i Norge*, 18.07.2011

265 Ynetnews: *Norway upgrades Palestinian mission*, 17.12.2010

Jeg finner det også interessant at Kjell Magne Longva sier at han mottok profetisk åpenbaring med hensyn til en russisk invasjon og okkupasjon av Norge, så langt sør som ned til Trondheim. Idet jeg holdt på å avslutte første utgave av *22. juli-profetien* våren 2015, la jeg merke til noen ting som fikk meg til seriøst å overveie å inkludere noe om en deling av Norge utført av Russland. Min kone og jeg diskuterte hvorvidt dette burde tas med i boken, men til slutt følte jeg at det ville spore for mye av.

Så, et par måneder etter at boken ble publisert, begynte Jan Willem van der Hoven (som er en av grunnleggerne av den Internasjonale Kristne Ambassaden i Jerusalem – ICEJ) å tale om nettopp dette temaet under åpningsmøtet på TV Visjon Norges sommerstevne. Mens han talte og samtidig som han holdt opp et eksemplar av *22. juli-profetien*, kom han med følgende uttalelse:

«Norge kommer til å bli delt. Dere kommer til å måtte betale deres pris. ... Denne boken er Guds siste advarsel til Norge. Hører dere hva jeg sier? Det kommer ingen flere advarsler. Dette er den siste. Enten kommer dere til å bli ødelagt, eller så tar dere Norge tilbake! ... Hvor mange ulykker må komme deres vei? **Vil dere at Putin skal komme ned til Trondheim og dele landet deres, fordi dere har sørget for å dele Israel gjennom Oslo-avtalen?** ... Norge og Israel står nå overfor den samme trusselen. Norge står i fare for å bli delt av Putin, og Israel står i fare for å bli delt av onde islamistiske krefter.»

Mine venner, det er tid for å gå på våre knær for Norge. Vi har alle, og særlig dere ledere, et ansvar for å støte i basunen og advare folket. Ellers kan vi ende opp med blod på våre hender (se Esek 33). Må vi alle frykte Gud mer enn vi frykter mennesker.

Svar på kritikken

Etter at første utgave av denne boken kom ut, har jeg blitt stilt overfor et antall teologiske utfordringer. Etter nøye å ha overveid motargumentene, har jeg besluttet å inkludere et systematisk tilsvare i den andre utgaven. Nesten alle motargumentene ser ut til å ha sitt opphav i en forvirring rundt tre grunnleggende spørsmål, som dette tillegget vil søke å besvare:

1. Dømmer Gud under «nådens tidsalder»?
2. Hvordan kan Gud ha noe å gjøre med det som åpenbart er satans verk?
3. Handler Gud fortsatt med menneskeheten på et nasjonalt plan?

Jeg ønsker å klargjøre at mitt mål her ikke er å presentere et balansert syn på evangeliet, men å *gjenopprette* balansen ved å løfte fram aspekter som har blitt neglisjert.

Dømmer Gud under «nådens tidsalder»?

Forestillingen om at Gud ikke lenger dømmer under *nådens tidsalder*, er helt klart det problemet jeg oftest har møtt. Resonnementet går omtrent slik:

Vi lever i en tid som kalles for *nådens tidsalder*, og Gud kommer derfor ikke til å dømme noen før dommens dag. Faderen har overgitt all dom til sin Sønn, Jesus, som har medlidenhet med våre svakheter. Sykdom og død kommer på ingen måte som en konsekvens av våre synder. Gud straffer oss ikke, for Bibelen sier at *straffen ble lagt på Ham* på korset, og Gud kan ikke straffe noen andre for det én mann allerede har sonet for.

I denne delen kommer disse populære påstandene til å veies opp mot Skriften. For det første er selve termen «nådens tidsalder», ikke noe sted å finne i Bibelen. Den stammer fra dispensasjonalisme, hvilket er et teologisk fortolkningssystem som deler inn menneskehetens historie i

distinkte «tidsaldre» eller «dispensasjoner». Disse tidsaldrene er blitt konstruert på bakgrunn av observerte endringer i Guds administrative prinsipper. Siden de fleste teologiske innvendingene jeg er blitt konfrontert med baserer seg på dispensasjonalistisk teologi, har jeg valgt å presentere argumentene mine i henhold til dette synet.

La oss begynne med å etablere en godtakbar definisjon på termen «nådens tidsalder». *Nådens tidsalder* refererer til en tidsperiode i hvilken menneskeheten har mulighet til å få sine synder tilgitt, og vinne seier over synd, ved troen på det nådens frelsesverk som Jesus Kristus fullbrakte på korset. Såvidt jeg kan se, ville det å gå utover denne definisjonen, være å gå utover Skriftens egen omtale av den nye pakts nåde. Denne definisjonen antyder på ingen måte at Gud vil avstå fra å dømme de som *ikke* står i et rett forhold til Ham. Tidsperioden for den nye pakts nåde begynte da Jesus ropte «det er fullbrakt», og vil komme til å avsluttes når det ikke lenger er mulig for mennesker å ta imot Ham som sin Herre og Frelser.

Den enkleste måten å fullt ut bevise at Gud faktisk dømmer mennesker under nådens tid, er ved å vise til historiske eksempler fra Det nye testamentet: Ananias og Saffira ble drept av Gud fordi de løy for Den Hellige Ånd (se Apg 5:1-11). Som følge av sin gudsbespottelse ble kong Herodes umiddelbart slått av en Herrens engel og oppspist av ormer (se Apg 12:21-23). Og Jesus profeterte om Jerusalems ødeleggelse, som fant sted i år 70 e.Kr. I det siste eksemplet fremgår det tydelig, at dette skulle være en Guds gjengjeldende dom (se Matt 23:34-24:2; Luk 21:20-24, se også 3 Mos 18:24-28; Matt 21:33-45).

Ved disse tilfellene var det ingen utsettelse til dommedag, men dommen ble håndhevet i nådetid etter forsoningen på Golgata. Det faktum at «*han har fastsatt en dag da han skal dømme verden med rettferdighet*» (se Apg 17:31), betyr ikke at Gud har utsatt *all* domfellelse til den dagen.

En annen dispensasjonalistisk term som er særlig relevant for denne diskusjonen, er termen «menighetens tidsalder». *Menighetens tidsalder* refererer til den tidsperiode i hvilken menigheten eksisterer som Kristi kropp på jorden. Det vanligste synet er at *menighetens tidsalder* begynte ved pinsen, da menigheten ble etablert, og at den kommer til å avsluttes ved borttrykkelsen, når menigheten blir tatt bort.

Jeg har merket meg en tendens hos de som argumenterer for at Gud ikke dømmer under *nådens tidsalder*, til å bruke termene «menighetens tidsalder» og «nådens tidsalder» om hverandre, som om disse har nøyaktig samme betydning. Jeg mistenker at denne tendensen skyldes det faktum at den store majoriteten av dispensasjonalister tror at borttrykkelsen vil skje før trengselstiden, siden de antar at menigheten må bli løftet bort forut for Guds endelige dom over jorden. (Siden Bibelen ikke gir oss et tydelig svar på når borttrykkelsen vil finne sted, er det rom for legitime meningsforskjeller på dette punktet. Og selv etter å ha studert alle de vanligste synene, har jeg fortsatt ikke svaret.) Men dersom borttrykkelsen skulle komme før trengselstiden, er det åpenbart at den nye pakts nåde fortsatt vil være tilgjengelig etter at *menighetens tidsalder* er omme. For Bibelen forteller oss at et større antall mennesker vil komme til å bli frelst av nåde etter at trengselstiden har begynt: «*Dette er de som kommer ut av den store trengsel, og som har vasket sine klær og gjort dem hvite i Lammets blod*» (se Åp 7:14). Hvis nå *menighetens tidsalder* og *nådens tidsalder* har ulike sluttpunkt, kan de ikke være akkurat samme sak. De som antar at Gud ikke dømmer under *nådens / menighetens tidsalder*, må også flytte dens begynnelse til en eller annen gang etter de domshandlingene som det første århundredets menighet bevitnet. Dette er den slags tvilsomme metoder man må ta i bruk for å kunne komme til den konklusjonen at menneskehetens adgang til den nye pakts nåde utelukker Guds dom.

I tillegg til klare nytestamentlige eksempler på Guds dom, har vi også apostolisk lære. Paulus advarer troende under den nye pakt om ikke å føre Guds dom over seg, der sykdom og død blir resultatet:

Enhver må prøve seg selv og så spise av brødet og drikke av kalken. For den som spiser og drikker uten å tenke på at det er Herrens legeme, spiser og drikker seg selv til dom. Derfor er det mange svake og skrøpelige hos dere, og noen er døde. Men dømte vi oss selv, ble vi ikke dømt.

1 Kor 11:28-31

Jeg har sett følgende skriftsted brukt som argument for at synd ikke kan medføre sykdom, som et uttrykk for Guds dom:

*Da Jesus kom gående, så han en mann som var født blind. Disiplene spurte da: «Rabbi, hvem er det som har syndet, han selv eller hans foreldre, siden han ble født blind?» Jesus svarte: «**Verken han eller hans foreldre har syndet. Det skjedde for at Guds gjerninger skulle åpenbares på ham.**»*

Joh 9:1-3

Men vi har også følgende skriftsted, der Jesus advarer en annen som Han har helbredet, om å slutte å synde for at ikke noe verre skal skje ham:

*Senere traff Jesus mannen på tempelplassen og sa til ham: «Nå er du blitt frisk. **Synd ikke mer, for at ikke noe verre skal hende deg.**»*

Joh 5:14

Vi må være forsiktige så vi ikke baserer vår forståelse av evangeliet på noen få vers tatt ut av sin sammenheng. Den feilen blir ofte begått i forhold til følgende to skriftsteder, som gjerne blir brukt for å argumentere for at Golgata på en eller annen måte har forandret alt for *alle* mennesker, for all tid:

*Men han ble såret for våre overtredder og knust for våre misgjerninger. **Straffen lå på ham for at vi skulle ha fred**, ved hans sår har vi fått legedom.*

Jes 53:5

*For Kristus selv led døden for syndenes skyld, **én gang for alle.***

1 Pet 3:18a

Disse versene er 100 % sanne, men de kan ikke anvendes ubetinget på hele menneskeheten. De gjelder kun for de som blir frelst. I Johannes 3:18 sier Jesus: «*Den som ikke tror, er allerede dømt*», og i Johannes 17:9: «*Jeg ber ikke for verden, men for dem som du har gitt meg*». Nåden som er blitt gjort tilgjengelig ved den nye pakt, vil bare gagne dem som tar et bevisst valg om å følge Jesus. Dersom vi antar at Jesu blod har sonet alles synder helt betingelsesløst, hvorfor skal vi da fortsette å forkynne evangeliet? Dette kan åpenbart ikke stemme. Ikke heller har vi noe bibelsk grunnlag for å anta at hele verdens synder er blitt *delvis* sonet for på korset. Hele

menneskeheten er ikke automatisk bare *litte grann* frelst! Og korset produserte ikke en slags annenrangs nåde, som bare var ment å spare ikke-troende fra Guds vrede i dette livet, men ikke fra et evig helvete. Enten *har* et menneske evig liv, eller så *er* det under Guds vrede her og nå:

*Den som tror på Sønnen, har evig liv. Den som er ulydig mot Sønnen, skal ikke se livet, men Guds vrede **er og blir** over ham.*

Joh 3:36 BS 2011 (se også Ef 5:6, Kol 3:6)

Hvem sin vrede er det snakk om her? Jeg tror dette må være *Lammets vrede* (se Åp 6:16), siden Gud Fader *har overgitt all dom til Sønnen* (se Joh 5:22). Folk har en tendens til å definere evangeliet bare med hjelp av noen få enkeltvers, som for eksempel Johannes 3:17, der det står: «*Gud sendte ikke sin Sønn til verden for å dømme verden, men for at verden skulle bli frelst ved ham.*» Dette verset er helt klart sant, men det er ikke hele bildet. Tenk bare på hvordan Jesus adresserte en av de syv menighetene i Johannes' åpenbaring:

*Se, nå kaster jeg henne på sykeseng, og de som begår ekteskapsbrudd med henne, kaster jeg ut i stor nød dersom de ikke vender om fra hennes gjerninger. **Og barna hennes vil jeg drepe med pest.** Slik skal alle menighetene få erfare at jeg er den som gransker nyrer og hjarter, og som gjengjelder hver og en av dere etter det dere har gjort.*

Åp 2:22-23 BS 2011

«*Ja, men her snakket Jesus billedlig*», sier du kanskje. Vel, la meg gi deg en annen bibelsk metafor som beskriver samme aspekt ved vår Herre og Frelser:

«Alene tråkket jeg i vinpressen, av folkene var ingen med meg. Jeg tråkket på dem i min vrede og trampet dem ned i min harme. Da sprutet deres blod på mine klær, hele min drakt ble tilsølt.»

Jes 63:3

Vi vet at det er Jesus det snakkes om her, for nøyaktig samme billedspråk blir gjentatt i Johannes' åpenbaring, der den som trækker ut Guds vredes vinpresse blir identifisert (se Åp 19:13-16, sitert på side 32). Dette

billedspråket finner vi også i avsnitt som for eksempel Joel 3, der vi får vite grunnen til Hans brennende vrede. Hans vrede vekkes på grunn av nasjonenes dårlige behandling av Israel: «*De delte mitt land*» (se Joel 3:7). Å dele Israels land er nøyaktig hva Norge har initiert i og med Oslo-avtalen! Noen kommer kanskje til å sette spørsmålstegn ved om dette moderne politiske initiativet virkelig er det som det refereres til i Joel. Men uansett er det åpenbart at Gud har en meget bestemt plan med Israel i de siste dager, og for dem som kjemper mot den planen kommer det til å bli følger. Bare fordi vi lever i nådens tid, betyr ikke det at Gud har mistet kontrollen over historien.

Denne Jesus, som i egen person kommer til å utøse Guds vrede over nasjonene, er ikke en slik harmløs figur som vi kanskje lar barna i søndagsskolen få høre om. Men det kommer en tid da ethvert Guds barn må legge barnehagestadiet bak seg. Og som modne kristne må vi være villige til å forsone oss med de vanskelige aspektene ved Guds Ord. Ellers står vi i fare for å skape oss vår egen hjemmesnekrede religion basert på halvsannheter og ønsketenkning. Et sant evangelium må gjenspeile balansen i Guds Ord.

Flere nyere undersøkelser viser at det er relativt få av de som regner seg som kristne, som leser Bibelen regelmessig. Samtidig med at vår tids medier har fått fange vår oppmerksomhet, synes det også å ha funnet sted et teologisk paradigmeskifte, som bunner i uvitenhet om Skriften.

Bare tenk over hvordan læren til tidligere tiders store kristne ledere, som Hans Nielsen Hauge, ville ha blitt mottatt av vår tids menighet. I kapittel 3 i sin første bok, «Betragtning over Verdens Dårlighed», skriver Hauge følgende:

«Når Gud ser at ondskaben på dette viset blir så stor at det nesten ikke finnes gode dyder, eller lyst til å følge Hans vilje, så kan Han ikke lenger tåle det. Derfor slår Han til med brann, sult og pest. Dette har skjedd i Frankrike og andre land. Til denne tid har vi hatt en langvarig fred, men vi har sett straffens ansikt ved branner og dyrtid. Det siste er til stor ulykke for fattige, mens de rike har sine loft fulle av mat og klær. Mange plages også av sykdommer. Alt dette er Guds slag som skal mane til

omvendelse. Dog er det så altfor lite som bærer frukt. Jeg får lyst til å si med profeten Jeremia at selv ikke når jeg straffer dere, vil dere forbedre dere.»²⁶⁹

En annen av Norges mest kjente forkynnere, Ludvig Hope, skrev følgende i 1940, da krigen kom:

«Stormen kom over oss like so fort som uventa. Me har ned gjennom tidene vant oss til å sjå alle slike store ulukker langt borte, og so tenkte me at Gud ville nok spara oss ogso denne gongen. Me var so få og so små, i ytste enden av verda, me ville nok sleppe det verste. Kanskje me kristne rekna for mykje med vår kristendom og vårt arbeid i Guds rike. Men ulukka kom hard og tung. Land og folk frå ytste havskjer til grensa blør og døyr under bly og bomber. Ogso me er komne under dommen og me må sikkert rekna med at straffa vert hard og lang.»²⁷⁰

For disse mennene, to av Norges mest respekterte forkynnere, var tanken på at Gud fortsatt dømmer under nådens tid, en selvfølgelig realitet.

La meg også få løfte frem to eksempler av nyere dato. I mange år profilerte Emanuel Minos profetien til *kvinnen fra Valdres*, der hun kom med følgende uttalelse: «Da er målet for våre synder fullt.» (Kvinnens uttalelse er en henvisning til 1 Tessaloniker 2:16, der det står: «*Slik fyller de sine synders mål. Men vredesdommen har til sist nådd dem.*») Deretter forteller hun at Guds dom kommer til å ramme Norge i form av en fryktelig krig (se side 38-39). Bør vi kunne vente oss at denne krigen kommer til å bli bedre, eller verre enn det som skjedde 22. juli 2011?

Det siste eksemplet har å gjøre med boken «Profetien», en internasjonal bestselger av Jonathan Cahn. Det grunnleggende premisset i *Profetien* er at Gud tillot terrorangrepene på tvillingtårnene i New York i 2001, som en advarsel og en begrenset dom over Amerika. I dette henseende ligner Cahns tilnærming i *Profetien* mye på den som jeg tar i *22. juli-profetien*. I Norge er Cahns bok blitt distribuert gjennom Hermon Forlag, og de siste årene har den fått god publisitet i kristne medier. Den har også blitt fremmet på mange sommerstevner, inklusive det i Sarons

269 Sitert fra Dag Kulleruds oversettelse i moderne tekst.

270 Sitert fra «Misjonen i storm», Utsyn, 5. mai 1940

Dal, som arrangeres av Troens Bevis, en organisasjon som ledes av Rune Edvardsen (daglig leder) og Sten Sørensen (styreleder). Begge disse to har gått hardt ut mot *22. juli-profetien* i media. Men når det gjelder *Profetien* har ingen av dem funnet det nødvendig å hindre den i å bli aktivt markedsført fra talerstolen i Sarons Dal (særlig sommeren 2014). Sten Sørensen er også en av forlagsredaktørene i Hermon Forlag. Hva slags budskap er det egentlig som formidles gjennom en slik dobbeltmoral? Er det helt greit om Gud tillater terror som et korrektiv for Amerika, men ikke for Norge?

Hvordan kan Gud ha noe å gjøre med det som åpenbart er satans verk?

Jeg er blitt beskyldt for å gi Gud skylden for djevelens verk og for en morders egenrådige handling. Da dette kom opp, ga tidligere Dagen-redaktør, Johannes Kleppa, et utmerket svar:

«Teologisk sett er det jo umogleg å gje Gud skulda for noko som helst. Han er rettferdig og god. ... Tenkjer vi på ordninga i rettsvesenet, er det den som vert straffa, som er skuldig – ikkje den som utøvar straffa eller tukta.»²⁷¹

Det er en klar bibelsk realitet at Gud kan bruke onde ånder, onde mennesker og onde nasjoner til å utføre sin direkte dom – og det ikke bare i Det gamle testamentet. Igjen vil nok det vanligste motargumentet være at slike paradigmer ikke lenger har noen relevans under *nådens tidsalder*. Men siden vi, ut ifra Bibelen, kan bevise at Gud ikke har sluttet å dømme som følge av Golgata, har vi derfor ikke heller noe grunnlag for å anta at Hans *domsmetoder* har forandret seg. I og med Jerusalems ødeleggelse i år 70 e.Kr., har vi et tydelig eksempel på at Gud brukte et ondt redskap, det romerske imperiet, til å utøve sin direkte dom. Denne straffen ble *ikke* lagt på Jesus på korset, og det israelske folk måtte betale med sitt *eget* blod for sin nasjons synder. (Se Matt 21:33-45; 23:34-24:2; Luk 21:20-24.) Paulus forteller oss at de dommene Israel fikk lide, fortsatt er en relevant advarsel til oss, *til hvem de siste tider er kommet* (se 1 Kor 10:1-11).

²⁷¹ Dagen, 03.09.2015, s. 10

På en rekke steder i Bibelen vises det hvordan satan kan spille en rolle i Guds hensikter. I Jobs bok får vi vite at Gud tillot satan å angripe Job, for å teste karakteren hans. Men satan fikk bare operere innenfor de grensene som Gud hadde satt opp for ham (se Job 1:12). For Job innebar testingen et tap av både velstand og fysisk helse, og til og med at alle barna hans omkom! Legg merke til Jobs holdning i møte med slik ulykke:

*Da reiste Job seg, flerret kappen sin og klipte av seg håret.
Han kastet seg ned, bøyde seg med ansiktet mot jorden og sa:
«Naken kom jeg fra mors liv, naken vender jeg tilbake. Herren
gav, og Herren tok, Herrens navn være lovet!» Tross alt som
hadde hendt, syndet ikke Job og kom ikke med et eneste vondt
ord mot Gud.*

Job 1:20-22

Job var ikke i tvil om hvem som til syvende og sist hadde kontrollen. Han nølte ikke med å si at *Herren tok*. Og likevel klandret han ikke Gud for at noen av disse tingene rammet ham.

Ikke bare tillater Gud onde ånder å handle på *eget* initiativ, innenfor gitte rammer, men vi finner også tilfeller der Gud aktivt bruker onde ånder til å utføre sin vilje. For eksempel sendte Gud en ond ånd for å plage kong Saul: «*Herrens Ånd forlot Saul, og en ond ånd fra Herren skremte ham*» 1 Sam 16:14. Og dette var ikke bare en isolert hendelse. Følgende avsnitt byr på innsikt i forhold til hvordan den åndelige sfæren fungerer i denne sammenheng:

*Mika sa: Så hør da Herrens ord! Jeg så Herren sitte på sin
trone, og hele himmelens hær stod omkring ham, noen på høyre
og noen på venstre side. Da spurte Herren: «Hvem vil dåre Akab
så han gjør en hærferd til Ramot i Gilead og faller der?» En
svarte så og en annen så. Da gikk ånden fram, stilte seg for
Herrens åsyn og sa: «Jeg skal dåre ham.» «Hvordan?» spurte
Herren. Den svarte: «Jeg vil dra av sted og være en løgnens ånd
i munnen på alle hans profeter.» Da sa Herren: «Ja, du kan få
dåre ham, og det skal også lykkes for deg. Dra av sted og gjør
det!» **Så har da Herren lagt en løgnens ånd i munnen på alle
disse profetene dine. Men han har varslet ulykke for deg.***

1 Kong 22:19-23

Per definisjon må en *løgnens* ånd kunne sies å være en *ond* ånd. Og apostelen Paulus ser ut til å mene at Gud ikke har sluttet å virke på denne måten etter Golgata, når han sier at Herren også under senere tider vil gi mennesker over til villfarelse:

Når Den Lovløse kommer, har han sin kraft fra satan, og han opptrer med stor makt og med under og falske tegn. Med all slags urett forfører han dem som går fortapt, fordi de ikke tok imot og elsket sannheten, så de kunne bli frelst. Derfor sender Gud over dem en villfarelse som virker i dem så de tror løgnen. Og slik skal de få sin dom, alle de som ikke trodde på sannheten, men hadde sin glede i uretten.

2 Tess 2:9-12

Teologen Tormod Engelsviken skriver at satan i Martin Luthers teologi får en dobbelt rolle: «Han er Guds fiende, men samtidig er han Guds redskap.»²⁷² Som et eksempel, la oss reflektere over det faktum at det var Guds plan for Jesus å bære de manges synd: «*han som ble forrådt etter Guds besluttede råd og forutviten*» (se Apg 2:23 BS 1930). Og likevel blir vi også fortalt, i Johannes 13:2 at «*Djevelen hadde alt gitt Judas, sønn av Simon Iskariot, den tanken at han skulle forråde ham*» (se også Joh 13:27, Luk 22:2-4). Så her ser vi at Gud «bruker» (dvs. «tillater» ved sitt *besluttede råd og forutviten*) djevelen og onde mennesker som redskaper for sin direkte dom – i dette tilfelle over sin Sønn, som en soning for de utvalgte synder. Og samtidig, selv om det hele var Guds plan og hensikt fra begynnelsen av, holdt Han like fullt Israels ledere ansvarlige for sin Sønns død (se Luk 20:9-19). Dette følger et tydelig bibelsk mønster, der Gud dømmer selve redskapene for sin dom:

«Se, jeg reiser opp kaldeerne, det brutale og raske folkeslaget som farer vidt omkring på jorden for å innta boliger som ikke tilhører dem.»

Hab 1:6 BS 2011

272 T. Engelsviken, *Besettelse og åndsutdrivelse*, s. 75

*«Derfor sier Herren, Allhærs Gud: Fordi dere ikke hørte på mine ord, sender jeg nå bud og henter alle folkestammene fra nord og **babylonerkongen Nebukadnesar, min tjener, sier Herren.** Jeg lar dem komme over dette landet og alle som bor i det, og over alle folkestammene i nord. Jeg slår dem med bann og gjør dem til skremsel og spott og til evig vanære. ... Men når sytti år er omme, **vil jeg kreve kongen i Babylonia og hele folket der til regnskap for deres misgjerning,** lyder ordet fra Herren. **Kaldeernes land vil jeg også straffe,** og jeg gjør det til ørken for alltid.»*

Jer 25:8-9, 12 (se også Jer 34; 51; Esek 21)

*«**Ve Assur, riset jeg bruker i min vrede! Min harme er staven i hans hånd.** Jeg sendte ham mot et gudløst folk, bød ham fare mot det folk jeg var harm på, så han kunne røve, rane og plyndre og trække det ned som avfall i gaten. ... Men når Herren har fullført hele sitt verk på Sion-fjellet og i Jerusalem, **da krever jeg Assurs konge til regnskap** for følgene av hans hovmodige ferd og for stoltheten som lyser fra hans øyne.»*

Jes 10:5-6, 12

I 1 Kong 14:14 sier Herren at Han vil *«reise opp en konge over Israel som skal utrydde Jeroboams hus»* (BS 2011). Til denne oppgaven utvalgte Gud en mann ved navn Basja, som drepte Jeroboams arving og selv sikret seg tronen. Så fortsatte kong Basja med å utrydde hele Jeroboams familie. *«Da han var blitt konge, slo han i hjel hele Jeroboams ætt. Han lot ikke en levende sjel bli igjen av kongeslekten, men utryddet den fullstendig. **Da ble det oppfylt, det ordet som Herren hadde talt...**»* (se 1 Kong 15:29). Men kong Basja var ikke noe bedre enn de som han var blitt reist opp for å ødelegge, og Herren sverget at Han skulle gjøre huset hans likt Jeroboams hus, *«ikke bare for alt det onde han gjorde for Herrens øyne da han vakte hans harme på samme måten som Jeroboams ætt hadde gjort, **men også fordi han gjorde ende på hele denne ætten.**»* (se 1 Kong 16:7). Fikk du med deg det? Gud dømte kong Basja for å ha utført nettopp den oppgaven som han var blitt utvalgt til! Hvordan kunne Gud holde det mot denne mannen å ha utført Hans vilje? Paulus sier det godt:

For Skriften sier til farao: «Nettopp til dette reiste jeg deg opp: At jeg kunne vise min makt på deg og at mitt navn skulle bli forkynt over hele jorden.» Altså: Hvem han vil, den viser han miskunn, og hvem han vil, den forherder han. Du vil da si til meg: Hva er det da han klager over? Hvem kan stå imot hans vilje? Men hvem er da du, menneske, som tar til gjenmæle mot Gud? Kan vel verket si til ham som formet det: Hvorfor gjorde du meg slik? Eller har ikke pottemakeren makt over leiren, så han av samme deig kan lage et kar til ære og et annet til vanære?

Rom 9:17-21 NB 88/07

Bibelens Gud har ikke forandret seg (se Mal 3:6; Hebr 13:8), og Han har fortsatt suveren autoritet til å gjøre akkurat det Han vil.

Alle som bor på jorden, er for ingenting å regne. Han gjør som han vil med himmelens hær og med dem som bor på jorden. Ingen kan hindre ham, ingen kan si: Hva er det du gjør?

Dan 4:35

Og Gud trenger ikke at noen kommer med unnskyldninger på Hans vegne. Han er rimelig trygg i sin rolle som alle tings opphav.

«Jeg skaper lyset og danner mørket, jeg skaper lykke og ulykke. Det er jeg, Herren, som gjør alt dette.»

Jes 45:7

«Se, det er jeg som skaper smeden, han som puster til kullilden og lager våpen til sitt bruk. Jeg skaper også den som skal ødelegge og volde skade.»

Jes 54:16

«Jeg helliger dem som skal ødelegge deg, hver med sitt våpen. De skal felle dine fineste sedrer og kaste dem på ilden.»

Jeremia 22.7 BS 2011

Så langt jeg kan se, gir ikke Bibelens Gud mennesker direkte ordrer om å slå i hjel, med unntak av Israels mandat (se 4 Mos 31:1-17, 1 Sam 15:1-3). Ikke heller straffer Han mennesker for å ha adlydt Hans instruksjoner. Gud ga ikke kong Basja noen instruks om å utrydde Jeroboams hus, og Han makte heller ikke Judas til å forråde Jesus, men Han lot disse tingene skje i henhold til sitt *besluttete råd og forutviten*. Mennesket har fått en fri vilje, som det etter eget valg kan bruke til å utøve voldelige handlinger. I Bibelen har vi sett at Gud kan sende onde ånder for å påvirke menneskers beslutninger, i overensstemmelse med sin dom. Men til tross for at disse menneskene er under innflytelse av onde åndsmakter, er de ikke fratatt sitt personlige ansvar. De kommer fortsatt til å bli holdt ansvarlig for sine egenrådige valg om å gjøre onde ting. Mordere som Anders Behring Breivik kommer til å bli strengt straffet av Gud for det de har gjort, og vi må passe oss så vi aldri i vårt hjerte går god for slike onde gjerninger.

Handler Gud fortsatt med menneskeheten på et nasjonalt plan?

Den tredje teologiske innvendingen kan oppsummeres slik:

Selv om Bibelens Gud tidligere har handlet med menneskeheten på et nasjonalt plan, og også vil gjøre det i fremtiden, gjør Han det *ikke* under *menighetens tidsalder*. I vår tid er Gud bare opptatt av menigheten.

I dette avsnittet skal vi ta for oss ulike bibelavsnitt, som samlet indikerer at Gud alltid vil handle med menneskeheten på et nasjonalt plan, så lenge det fins nasjoner. Vi kommer også til å se at nasjonalitet er et sentralt aspekt ved den nye pakt, og at denne relasjonelle dynamikk eksisterer uavhengig av Guds forhold til menigheten.

Vår hovedutfordring her ligger i det faktum at forfatterne av Det nye testamentet ikke tar opp dette spørsmålet. Ikke heller har de inkludert noen historisk dokumentasjon av nasjonale dommer i denne tidsperioden. Selv om det er generell enighet om at Jerusalems ødeleggelse i år 70 e.Kr. var en nasjonal dom over Israel, er denne konklusjonen basert på tolkning av profetier gitt av Jesus, satt i sammenheng med oppfyllelsen av

gammeltestamentlige profetier.²⁷³ Andre henvisninger til spesifikke nasjonale dommer i Bibelen er enten allerede blitt oppfylt eller så *kommer de til* å bli oppfylt ved endetidens klimaks. (Med unntak av Damaskus' ødeleggelse. Se Jes 17.)

Et tilsynelatende fravær av bibelske bevis for nasjonale dommer i tiden mellom Jerusalems ødeleggelse og endetidens klimaks, er blitt et utgangspunkt for å anta at Gud har utsatt sin behandling av nasjoner. Og siden denne tidsperioden er noenlunde sammenfallende med *menighetens tidsalder*, er det videre antatt at det også må være en korrelasjon mellom disse to. Men bare fordi oppkomsten av et nytt paradigme sammenfaller med *fravær* av bevis for fortsettelsen av et annet, betyr ikke det at det nye paradigmet har gjort det andre ugyldig. Det ville være å anta at *korrelasjon medfører kausalitet* (en normativ logisk feilslutning).

Når det gjelder den generelle mangelen på nytestamentlige bevis, er det minst to mulige årsaker som jeg kan komme på. For det første ble Det nye testamentet skrevet på relativt kort tid, og i tillegg omfatter det kun en historisk tidsperiode på rundt 100 år, i motsetning til de mer enn 3500 årene Det gamle testamentet spenner over. En burde egentlig ikke vente å se noen tilfeller av nasjonal dom i løpet av en så kort tidsperiode. Og for det andre er fokuset i Det nye testamentet ganske annerledes. Hensikten til forfatterne av Det nye testamentet var ikke å dokumentere en historisk krønike om Israel, men deres oppmerksomhet var viet til det å utlegge evangeliet.

Det enkle faktum at de ikke befattet seg med å klargjøre om Gud fortsatt handler med nasjoner, gir ingen grunn til å anta at dette paradigmet ikke lenger gjelder. Hvis deres taushet skulle ha noe som helst å si oss, måtte det være at de ikke fant det nødvendig å modifisere det etablerte bibelske paradigmet. Det trengtes ingen ytterligere forklaring. Og sunn fornuft sier oss at det som *har vært* sant, fortsatt vil *være* sant inntil det motsatte klart kan bevises. Det er en uheldig tendens å anta at gammeltestamentlige paradigmer ikke lenger gjelder, med mindre de er eksplisitt bekreftet i Det nye testamentet. Men for den første kristne menighet som ennå ikke *hadde* Det nye testamentet, var det mer naturlig å ta utgangspunkt i det motsatte.

273 Se 3 Mos 26:33; Jer 29:18; Matt 21:33-45; 23:34-24:2; Luk 21:20-24

Selv om dette spørsmålet ikke drøftes direkte, fins det noen nytestamentlige avsnitt som kan gi ledetråder. I Romerne 9:17-21 (som jeg siterte i forrige del), kjenner Paulus seg fri til å bruke en analogi som også fins i Jeremia 18, der Guds makt over nasjonene blir sammenlignet med den makten en pottemaker har over leiren:

«Skulle ikke jeg kunne gjøre med dere, Israels ætt, likesom denne pottemakeren gjør med leiren?» lyder ordet fra Herren. «Som leiren i pottemakerens hånd, slik er dere i min hånd, Israels ætt. Snart truer jeg et folk og rike med å rykke opp og rive ned og legge øde. Men dersom det folket jeg har truet, vender om fra sin ondskap, da endrer jeg mitt forsett og sparer det for det onde som jeg hadde tenkt å gjøre mot det. Snart lover jeg et folk og rike at jeg vil bygge og plante. Men dersom de gjør det som er ondt i mine øyne, og ikke hører på min røst, da endrer jeg mitt forsett, så jeg ikke sender det gode jeg hadde tenkt å gjøre mot folket.»

Jer 18:6-10

I Apostlenes gjerninger forklarer Paulus for grekerne at Gud er nasjonenes opphav, og at Han har forutbestemt deres vekst og fall. Og han gjør dette på en måte som er relevant for evangeliet, idet han åpenbarer Guds evige hensikt med å dele inn menneskeheten i ulike nasjoner:

*«Av ett menneske **har han skapt alle folkeslag**. Han lot dem bo over hele jorden, og han satte faste tider for dem og bestemte grensene for deres områder. **Dette gjorde han for at de skulle søke Gud**, om de kanskje kunne lete seg fram og finne ham. Han er jo ikke langt borte fra en eneste av oss.»*

Apg 17:26-27 (Paulus refererer fra 5 Mos 32:8)

Ut ifra språkbruken å dømme, ser det ut som om Guds hensikt med å dra menneskeheten til seg på et nasjonalt plan, ikke vil bli fullbyrdet før misjonsbefalingen er blitt fullført: «Gå derfor ut og gjør **alle folkeslag** til disipler, ...» (se Matt 28:19). «Og evangeliet om riket skal forkynnes i hele verden til vitnesbyrd for **alle folkeslag**, og så skal enden komme» Matt 24:14. «Jeg så enda en engel, som fløy høyt oppe under himmelhvelvet. Han hadde et evig evangelium å forkynne for dem som bor på jorden, for

alle nasjoner og stammer, tungemål og folk» Åp 14:6. Denne språkbruken indikerer at menighetens tidsalder ikke vil kunne ende, før det fulle antall nasjoner er blitt nådd med evangeliet.

Vi ser også at nasjonalitet er et viktig aspekt ved den nye pakt. Det fins et interessant symbolsk tema som gjentar seg i bibelsk profeti, som benevnes *personifisering av nasjoner*.²⁷⁴ Her ser vi at Gud refererer til nasjoner som kvinnelige personligheter. Dette er først og fremst sant når det gjelder Israel, som ofte blir fremstilt som en kvinne. Og denne symbolismen blir også brukt på hedningenasjonene innenfor rammen av den nye pakt. I Esekiel, i et av de mest profetiske avsnittene i hele Det gamle testamentet når det gjelder den nye pakt, ser vi at nasjonene blir gitt til Israel som døtre:

Ja, så sier Herren Gud: «Jeg gjør med deg [Israel] som du gjorde selv da du ringeaktet eden og brøt pakten. Men jeg vil minnes pakten jeg sluttet med deg da du var ung, og opprette en evig pakt med deg. Du skal minnes din ferd og skamme deg når jeg tar dine søstre [Sodoma, Samaria, Edom, Filisterne (se vers 55-57)], både de som er større enn deg, og de som er mindre, og gjør dem til dine døtre, enda de ikke er i pakt med deg. Når jeg oppretter min pakt med deg, da skal du sanne at jeg er Herren. Så skal du minnes det du har gjort, og skamme deg slik at du aldri mer åpner munnen av skam, når jeg tilgir deg alt du har gjort», lyder ordet fra Herren Gud.

Esek 16:59-63 (se også Jer 31)

Her fins det to viktige poenger. For det første er den nye pakt primært blitt gitt til nasjonen Israel, som siden mottar hedningenasjonene som døtre. For det andre, selv om hedningenasjonene får adgang til Israels pakt, blir de ikke ett med henne i den forstand at de mister sin respektive nasjonale identitet. De forblir som distinkte døtre og de tar ikke Israels plass som en nasjon i Guds plan. Selv om jøde og hedning er blitt *ett nytt menneske* i den nye pakt (se Ef 2:15), opprettholder Gud fortsatt en distinksjon basert på nasjonalitet. Paulus bekrefter at Israel ikke har mistet sin forrang, idet han gjentar frasen «*jøde først og så greker*»

274 Personifisering av nasjoner: Jes 1:8; 10:32; 47; 54:4-7; 51:18; 62; 66:8; Jer 2:2; 6:23; Klag 1-2; Esek 16:59-63; Hos 2:1-3; Sak 2:7; 9:9; 2 Joh 1; Åp 12; 17

(se Rom 1:16, 2:9-10). Det faktum at Paulus bekrefter denne vedvarende distinksjonen, indikerer at menighetens paradigme ikke kan være en direkte erstatning for det nasjonale paradigmet. De er to sameksisterende dimensjoner ved den nye pakt.

Så dersom vi kan være enig i at den nye og evige pakt, som utgjør grunnlaget for *menighetens tidsalder*, primært ble inngått med nasjonen Israel, og dersom vi kan være enig i at Gud *dømte* Israel i år 70 e.Kr., må vi konkludere med at Gud har handlet med mennesker på et nasjonalt plan – ved å dømme den primære mottakeren av den nye pakt – under *menighetens tidsalder*.

Jeg har sett noen hyperdispensasjonalister prøve å komme rundt dette problemet ved å flytte begynnelsen av *menighetens tidsalder* fra pinsen til en eller annen gang etter år 70 e.Kr. Men ved å endre startpunkt, omdefinierer de også den aktuelle «tidsalderen». I stedet for at *menighetens tidsalder* skulle bety den tidsperiode der menigheten eksisterer som Kristi kropp på jorden, blir termen primært definert som den tidsepoke der Gud ikke handler med nasjoner. Det å omdefinere grunnleggende konsepter for å få sin teologi til å stemme, synes jeg ikke er en veldig ærlig tilnærmingssmåte.

En av de mange avisartiklene som gikk til angrep på budskapet mitt, baserte sine argumenter på følgende påstand: «Gud hverken frelser eller dømmer nasjoner i menighetens tid.»²⁷⁵ Denne uttalelsen er et godt eksempel på den slags en-dimensjonell tenkning som ofte følger med hyperdispensasjonalisme, idet den blander sammen konseptene personlig frelse og kollektiv dom. Det har aldri vært slik at en hel nasjon er blitt «frelst» på samme måte som vi vanligvis tenker rundt personlig frelse. Under den gamle pakt var det bare de av Israels hus som sto i et rett forhold til Gud, som ville komme til «Abrahams fang» når de døde (se Luk 16:22). Dessuten, da Gud dømte Israel som nasjon, innebar ikke Hans dom at den rettfærdige rest av Israels hus kom til å miste sin evige frelse. Guds dom over en nasjon er en temporær hendelse og kan ikke lignes med evig fortapelse eller frelse. Det å sette likhetstegn mellom disse paradigmene, gir bare mening når intensjonen er å vise at Israel, og Jesu sanne universale menighet, på en eller annen måte er utbyttbare konsepter. Faktisk er dette en subtil form for erstatningsteologi. For det å hevde at

275 KrF-politiker Kjell Furnes, Dagen, 07.09.2015, s. 3

menighetens paradigme kan være et direkte substitutt for det nasjonale paradigmet, er også å antyde at Gud ikke lenger har en unik relasjon med Israel, som nasjon.

Det å anta at Gud har sluttet å relatere til Israel som en nasjon, fordi Israel er blitt erstattet av menigheten, er som å anta at en mann slutter å relatere til sin familie fordi han tar seg en brud. Hvis noe kan sies, må det være at mannen nå vil ha *mer* familie å relatere til – ikke mindre, slik også hedningenasjonene er gitt til Israel som døtre under den nye pakt. En som antar at Gud har sluttet å handle med nasjoner, er lik en skoleelev som når han begynner å lære om multiplikasjon og divisjon, antar at addisjon og subtraksjon ikke lenger gjelder. Han vil ikke komme særlig langt i algebra, uten en forståelse for addisjon og subtraksjon. Ikke heller vil *vi* være i stand til å fatte Guds rike, uten evnen til å tenke i mer enn én dimensjon.

Hvis dagens menighet virkelig er blitt det nye Israel, da skulle også alle de evige paktsløftene gitt til Israel være overførbare på menigheten. Gud har lovet å gi Kanaans land til Israel som en evig arvedel (se 1 Mos 17:8). Og det er Israel som har tatt løfteslandet i eie i vår tid – ikke menigheten. Erstatningsteologien er en forførelse som hindrer menigheten i å forstå hvilken tid vi lever i, og som drar oss bort fra Guds plan om profetisk oppfyllelse.

Israel er brennpunktet for de profetiske endetidsbegivenhetene, og parallelt med dets gjenoppblomstring blir også alle de gammeltestamentlige profetiene om fremtidige nasjonale dommer relevante. Endetidstemaet om Guds dom over nasjonene er tydelig koblet til måten nasjonene har behandlet Israel på. Det er derfor lite passende for kristne å bli begeistret for det profetiske aspektet ved Israels gjenopprettelse, uten et visst alvor i forhold til den dommen det innebærer. Ifølge Joels bok begynner nasjonenes dom samtidig med Israels gjenopprettelse:

«For se, i de dager, på den tid da jeg vender lagnaden for Juda og Jerusalem, da vil jeg samle alle folkeslag og føre dem ned i Josjafats dal. Der vil jeg holde rettergang med dem om Israel, mitt folk og min eiendom, som de spredte blant folkene. De delte mitt land»

Joel 3:6-7

Israels gjenoppblomstring i vår tid er et av de store tegnene på at vi har nådd tiden for Jesu gjenkomst, når Han skal etablere Jerusalem som hovedstad for sitt rike på jord. Gud kommer ikke til å tillate nasjonene å sabotere Hans planer, og de som forsøker å dele landet Hans i stykker, kommer til å oppdage at *nei, han sover ikke og blunder ikke, Israels vokter* (se Sal 121). Han vil føre alle slike nasjoner sammen ned i Josjafats dal for å ødelegge dem (også kjent som Harmageddon). Israel kommer også til å lide tap. Denne perioden som i Jeremias bok blir beskrevet som «Jakobs trengsel» (se Jer 30:4-11), har sin parallell i «den store trengsel» i Johannes' åpenbaring. Men Israels Gud kommer til å gripe inn i hennes vanskeligste time, og vil fortære hennes fiender med sin vredes ild. «*For min dom er at jeg samler hedningefolk, sanker riker sammen, utøser min harme over dem, all min brennende vrede; for ved min nidkjærhets ild skal hele jorden bli fortært*» (se Sef 3:8 BS 1930). Sakarjas bok inneholder en tilsvarende beskrivelse av disse hendelsene, som dessuten åpenbarer hvordan Gud vil relatere til nasjonene under det påfølgende tusenårsriket:

*«Se, det kommer en Herrens dag, da det hærfanget som er tatt fra deg, skal skiftes ut i din midte. **For jeg vil samle alle hedningefolkene til krig mot Jerusalem.** Byen skal bli inntatt, husene plyndret, og kvinnene bli skjendet. Halvdelen av byen skal måtte gå i landflyktighet, men resten av folket skal ikke bli utryddet av byen. **For Herren skal dra ut og stride mot disse hedningefolkene, som han før har stridd på kampens dag.** På den dagen skal hans føtter stå på Oljeberget, som ligger midt imot Jerusalem i øst. Og Oljeberget skal revne tvert over mot øst og vest, så det blir en stor dal. Den ene halvdelen av fjellet viker mot nord, og den andre halvdelen mot sør. Og dere skal flykte til dalen mellom mine fjell. For dalen mellom fjellene skal nå like til Asel. Dere skal flykte som dere flyktet for jordskjelvet i Judas konge Ussias dager. **Da skal Herren min Gud komme, og alle hellige med deg, min Gud!** På den dagen skal lyset bli borte, de herlige himmellys skal bli formørket. Det skal komme en dag – Herren kjenner den – det skal verken være dag eller natt, men mot kveldstid, da skal det bli lys. På den dagen skal levende vann strømme ut fra Jerusalem, den ene halvdelen til havet i øst og den andre halvdelen til havet i*

*vest. Både sommer og vinter skal det være slik. **Da skal Herren bli konge over hele jorden. På den dagen skal Herren være én og hans navn ett. ... Alle de som blir tilbake av alle de hedningefolkene som angrep Jerusalem, skal år etter år dra opp for å tilbe Kongen, Herren, hæerskarenes Gud, og for å delta i løvhyttefesten. Men om noen av jordens ætter ikke drar opp til Jerusalem for å tilbe Kongen, Herren, hæerskarenes Gud, så skal det ikke komme regn hos dem. Om egypterne ikke drar opp og ikke møter fram, da skal det ikke komme regn hos dem heller. Den samme plagen skal ramme dem, som Herren lar ramme de hedningefolkene som ikke drar opp for å delta i løvhyttefesten. Slik skal den straffen være som rammer Egypt og alle de hedningefolkene som ikke drar opp for å delta i løvhyttefesten.**»*

Sak 14:1-9, 16-19

Dette avsnittet utgjør årsaken til at så mange kristne reiser til Jerusalem hvert år for å feire løvhyttefesten, som representanter for sine respektive nasjoner. I tillegg viser det oss tydelig at Gud kommer til å fortsette å forholde seg til menneskeheten på et nasjonalt plan ved å la nasjonal ulydighet få nasjonale konsekvenser, til og med under Kristi tusenårige herredømme! I mitt hode gir det ingen mening at Gud ikke skulle handle med nasjoner i dag, når Han har gjort det i fortiden, og vil komme til å gjøre det i fremtiden, da Guds orden på jorden er fullkommen.

Om du vil bidra til spredningen av dette heftet, vennligst be om en eske med hefter som skal gis ut gratis. Ta kontakt på e-post: salg@22juliprofetien.com. Det fins også en mulighet til å hjelpe til å dekke kostnadene for opptrykk og distribusjon, ved å gi en donasjon merket «Muren» til Jeremy Hoff, konto nr. 97224771464. Men det beste du kan gjøre er å skrive en avisartikkel om disse profetiene. Og da må du huske å nevne at hele **den nye utgaven av 22. juli-profetien kan lastes ned som en gratis PDF på www.22juliprofetien.com**

Anbefalinger

- Boken til Jeremy Hoff «22. juli-profetien» er en fantastisk bok som alle bør lese.

Gro Wenske

Leder av Stiftelsen for Bibelen og Israel

- Boken gir enormt verdifull info som de fleste i vårt land ikke kjenner til, og er grundig dokumentert. En uunnværlig bok for alle som ønsker at Norge skal være velsignet av Gud!

Jan Ernst Gabrielsen

Tidligere pastor og misjonær

- Den boka her beskriver hvordan det som skjedde 22. juli var et vekkerrop til Norge. Dette her må bare spres og sendes til alle kristne ledere ut over Norge.

Terje Liverød

Daglig leder for Catch The Fire School Of Ministry Norway

- Jeremy Hoff sin bok er et varsku rop, ikke minst for Norges ledere, også kristne ledere, som glatt lar seg forme etter tidsånden, og ikke etter Guds Ord.

Hans Bratterud

Historiker og forfatter

- En veldig bra bok, analytisk bok, som både jeg og Finn Jarle Sæle anbefaler.

Jan Hanvold

Grunnlegger av TV Visjon Norge

- 22. juli-profetien er et kall til søvngjengernasjonen Norge om å våkne. Det er en overbevisende og velskrevet bok, som viser hvilken fare landet står overfor. Med sin humanistiske og anti-israelske politikk er Norge blindt på vei mot stupet av hva som kan være en nært forestående katastrofal ødeleggelse, hvilket 22. juli bare var en forsmak på.

Ramon Bennett

Forfatter av den internasjonalt bestselgende boken,

«Filisterne – myten om det palestinske folk» (1997, Hermon Forlag)

- Dette er en bok som jeg mener alle kristne i Norge bør ha. Det er Guds siste advarsel til Norge. Enten blir dere ødelagt, eller så tar dere Norge tilbake! Gud er så god, at etter alt dere har gjort mot Israel de siste årene, sender han dere en profetisk advarsel, slik at Norge igjen kan bli velsignet.

Jan Willem van der Hoeven

Grunnlegger av den Internasjonale Kristne Ambassade Jerusalem, ICEJ

- En stor takk til Jeremy Hoff, som tok den store belastningen som flere av oss andre ikke våget.

John Skåland

Daglig leder av Karmel-Instituttet

Denne boken må du bare lese

Et svært radikalt budskap fra
en mann som har stor erfaring
i evangelisering.

PRIS:
150,-

Boken er på 170 sider
og er i pocket-format.
Porto kommer i tillegg
til prisen.

I denne boken går han i rette med den mest populære måten å forkynne evangeliet på i dag. Det er å lokke ufrelste til Jesus gjennom å starte med Guds kjærlighet, og hvor godt det er å være frelst. Boken avdekker det som ligger bak fasaden på den vidunderlige planen som blir presentert. Det virkelige kristenlivet har både prøvelser, fristelser, vanskeligheter og forfølgelser, slik Jesus lovte, og budskapet gjør de nye kristne dårlig skikket til å møte dette og skaper mange frafalne.

Ray Comfort gir oss en livsforvandlende øyeåpner i denne boken, og hjelper oss å forstå evangeliet på en bibelsk måte. Han er en bestselgende forfatter av mange bøker og viser oss hvordan evangeliet må være på linje med livets realiteter og med Guds Ord.

De viktige bibelske prinsippene som han avslører vil tvinge deg til å ta en ny gjennomgang av hvordan du tenker om evangeliet – og den vil lære deg hvordan du skal nå de ikke-troende på den måten Gud hadde tenkt.

***Alle som bryr seg om de fortapte og deres frelse
bør lese denne boken.***

MEDIA FORLAG
FORLAG MED FOKUS PÅ VEKKELSE

WWW.MEDIAFORLAG.NO

Verdens beste budskap

...blir ofte misforstått

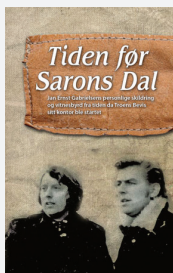
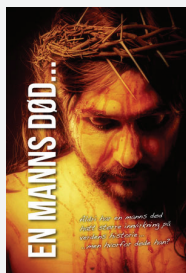
Folk gir ikke respons på det du har sagt, men på det de har hørt, og det er ikke alltid det samme. “Verdens beste budskap ...blir ofte misforstått” er en utfordrende bok om evangelisering. Den avslører noen av de ting vi sier som ofte misforstås og hjelper deg til å dele din tro uten å havne i diskusjoner. Den gir også et innblikk i hvordan du i dagens kultur kan dele evangeliet slik som Jesus og de første disiplene gjorde.

PRIS: 100,-

Boken er på 77 sider og er i pocket-format.
Porto kommer i tillegg til prisen.

ANDRE AKTUELLE BØKER FRA MEDIA FORLAG

MEDIA FORLAG
FORLAG MED FOKUS PÅ VEKKELSE